

Біле мереживо

ДВА РОКИ ТОМУ...

Вона отямилась в холодній й темній кімнаті. Перше, що вона відчула, це нестерпний біль в потилиці, який полонив її свідомість. Сирість та запах плісняви збуджували уявлення про її місцеперебування. Вона спробувала пригледітись, але очі ніяк не могли сфокусуватись на чомусь, окрім чорних точок, що миготіли перед нею. Вона спробувала поворухнутися, і відразу пошкодувала про це рішення — немов сотня гострих голочок вп'ялись в її шкіру. Її руки та ноги були міцно прив'язані грубими мотузками до стільця, на якому вона власне сиділа. Почуття тривоги в її серці росло занадто швидко, аби намагатись його приборкати. Нудота підійшла до горла, і вона стала жадібно вдихати гниле повітря, аби її не вирвало.

— Агов! Тут хтось є? — крикнула вона щосили, але звуки її голосу вдарилися об міцні стіни кімнати й розсипались, немов кришталь, на тисячі прозорих крапель.

Намагаючись зосередитися, вона продовжувала глибоко вдихати повітря. Заплющивши очі, вона подумки почала збирати пазли з останніх подій, аби зрозуміти, яким чином вона опинилась в цій темній кімнаті. Вона пригадала, як, закінчивши роботу, закрила двері свого кабінету, два рази повернувши ключ в замку. Потім вона направилась коридором до виходу. Вона чітко пам'ятала цокання своїх каблучків по керамічній плитці, ніби чула ці звуки щойно. На рецепції нікого не було, як завжди вона закінчувала роботу, однією з останніх. На стійці рецепції вона побачила одну дерев'яну планшетку, яка тримала кілька листів паперу в купі. Вона пробігла очима список із прізвищ, й, знайшовши своє, поставила підпис, а потім глянула на годинник, що висів на стіні, й вписала час 20:22.

— Катруся, я вже пішла, — про всяк випадок повідомила вона, й поклала планшетку назад на стійку. Зачекала кілька секунд, але відповіді не послідувало.

Вона штовхнула двері від себе і хвиля теплого вечірнього повітря різко вдарила її в обличчя. Жінка затрималась на сходах, спостерігаючи, як сонце обіймає горизонт, а потім направилась на стоянку, будуючи плани на решту вечора. Зануривши руку в сумочку, вона почала мацати речі, в пошуках ключів. Скільки ж непотрібних речей в сумочці, давно вже потрібно було навести лад в ній, але все бракує часу й сил на таку дріб'язкову справу. Жінка поставила сумочку на капот своєї машини, й широко розкрила її, аби знайти ключі очима. Аж раптом вона відчула різкий біль і темрява окутала її.

Зненацька заручниця почула якийсь скрип, розплющивши очі, вона побачила яскравий промінь світла, який падав згори на сходи. І в раз в кімнаті засвітилось кілька лампочок. Жінка швидко заморгала, проганяючи неприємне відчуття гостроти в очах. З гори доносились звуки якоїсь метушні. Поява іншої живої людини тільки посилила її почуття тривоги. Серце скажено билось в грудях, через що заручниця почала задихатись. Немов зачарована, вона не могла відірвати погляду від верхньої сходинки, в очікуванні аж там появиться чиясь ступня. Від страху їй стало несамовито холодно, але заручниця продовжувала невідривно дивитись в одну точку. І раптом чиясь нога ступила на першу сходинку. Потім друга нога і після цього двері закрились й промінь світла зник. Тепер вона спостерігала, як ноги спускались по сходинках, до поки фігура незнайомця повністю не повстала перед нею. Жінка прижмурилась, намагаючись розгледіти обличчя навпроти, але марно.

Якусь мить вони в тиші розглядали одне одного. Для нього вона не була незнайомкою, він довгий час детально вивчав її біографію, розпорядок кожного дня, звички, інтереси. Йому подобалось таємно стежити за нею. Спостерігати, як вона сміється, коли щосуботи зустрічається з друзями, як щочетверга вечеряє разом зі своїми двома доньками в одному із розкішних ресторанів, як вибирає в магазині, які їй ліпше купити томати, або як щодня обідає в кав'ярні за рогом. Одного разу він, навіть, таємно супроводжував її на побачення з чоловіком, з яким жінка познайомилась під час прогулянки біля озера. У нього було безліч можливостей схопити її раніше, адже він завжди був так близько до неї, що міг будь-якої миті доторкнутись, але він відтягував мить насолоди. Він добре знав, що вона вже приречена, адже сам виносив їм вирок. У своєму уявному світі, він був ляльковиком, а всі вони були лише його ляльками й саме з його дозволу, вони могли робити те, що хотіли, але до поки він це їм дозволяв. Він, немов, бавився з ними в гру, про яку окрім нього більше ніхто не знав, і тільки він вирішував, коли саме ця гра закінчиться.

З першою лялькою він бавився найдовше, і все через те, що мав сумніви у власній рішучості. Він боявся, що в потрібний момент, він не зможе втілити свої плани в реальність, що йому забракне мужності, як й кожного разу, коли потрібно було проявити сміливість й характер. Але він зміг. Все трапилось досить швидко — один удар, і лялька з гуркотом впала на підлогу. Її, навіть, не довелось нікуди везти, тому що все трапилось в неї вдома. Недарма він вибрав її першою, адже хатина на окраїні села зручне місце, аби сховатись по далі від сторонніх очей, а велике подвір'я за хатиною було ідеальним, аби перетворити його на сховище для ляльок. Він чудово знав, що

сюди ніхто не приїде, адже це місце давно стерли зі своєї пам'яті всі ті, хто раніше знав сюди дорогу. Щоправда, перша лялька померла відразу, він не розрахував сили удару, й проломив її череп, а тому лишив себе насолоди від кульмінації. Він байдуже поклав бездиханне тіло ляльки в ящик, який перед цим сам змайстрував. Довелось прикласти чимало зусиль, аби спустити ящик з лялькою в яму, а потім так само байдуже засипати її землею. І весь цей час він дорікав собі, що через свою недбалість залишився без драматичної сцени, де настає каяття ляльки й та, де вона благає не вбивати її. Він так ретельно репетирував монолог, який готував стільки років. І все даремно.

Його палке бажання нарешті зазирнути прямо в очі, які тонуть в страху, будило в ньому хижака й жадібно гнало його вперед. Саме тому з другою лялькою він бавився лише кілька тижнів. Він зробив висновки й опрацював свої помилки, а тому за другим разом все вийшло належним чином. Він відіграв сценарій від самого початку й до кінця. Ще ніколи в житті він не відчував такої душевної насолоди, як тоді. Йому подобались драматичні сцени, дивитись, як лялька проходить на всі стадії прийняття неминучого.

Один з його найулюбленіших моментів, коли він закриває кришку ящика й починає повільно опускати його в яму. В цю мить страх ляльки досягає максимуму і вона б'ється в конвульсіях, ковтаючи свої сльози. Тут він не любить поспішати, тому що насолоджується кожною хвилиною страждання та скиглення, яке доноситься із ящика. Після довгих ридань, криків про допомогу та грюкання по кришці, лялька нарешті приймає свою неминучу долю й настає тиша. Він ще довго продовжує сидіти біля свіжо закопаної могили, прокручуючи в пам'яті все, що тут тільки-но відбулось.

Минуло кілька місяців перш ніж він вирішив, що настав час для наступної ляльки. Цього разу він все робив дуже ретельно, не поспішаючи, спостерігав за буденним життям ляльки. Ніби тінь, він слідкував за лялькою повсюди, але тримаючи безпечну дистанцію. Іноді йому здавалось, що він наділений супер силою — розчиняється в повітрі, тому що міг сидіти просто навпроти ляльки й, тим не менше, залишатись невидимим. Він знав, яка доля чекає на ляльку, сценарій для всіх був однаковий й жодних відхилень не слід очікувати. Десь подумки він перевертав пісковий годинник, який розпочинав зворотній відлік для ляльки. І коли він починав нудьгувати від життя ляльки, він брався за лопату і починав копати, тобто ляльці залишалось не більше чотирьох днів. Кожного разу, коли він копав яму, він згадував яскраві сцени з його драматичного сценарію, і це ще більше його мотивувало швидше перейти до кульмінації.

Хоча з третьою лялькою було не так легко, як з двома попередніми. Йому прийшлося попотіти, аби остаточно її зламати. Лялька виявилась справжнім борцем й чинила опір правилам його гри, а більш, навіть, спробувала вирватися із пастки й ледь не відгризла йому вухо, коли він знову зв'язував їй ноги. Спочатку він оскаженів від люті, але потім змінив тактику й вирішив дати ляльці другий шанс зіграти свою роль правильно, але через декілька днів. Пересічні люди звикли говорити, що час добре лікує, і лише приречена людина знає, що час повільно вбиває. Через декілька днів третя лялька відмінно зіграла свою роль. Її стадія прийняття наступила у двох метрах від могили попередньої ляльки.

Цього разу була черга п'ятої ляльки. І настала та мить, коли він зміг наблизитися до неї так близько, що міг відчувати її подих, аромат її парфуму, сьогодні вона знов використала ті, що в такому маленькому флаконі дивної форми, вони ще мають нотку східних спецій. Якимось він мав нагоду перенюхати всі її парфуми, які вона тримала на поличці у своїй кімнаті, й добре запам'ятав всі запахи.

Лялька оторопіло дивилась на незнайомця, але не могла наважитись промовити бодай же слово. На мить, їй здалось, що вона вже десь бачила це обличчя, яке ховалось в скупих променях світла, джерелом яких було кілька млявих лампочок. Він теж не поспішав розпочинати бесіду. Деякий час вони просто знаходились в мертвій тиші. Невідомо, скільки часу це могло тривати, якби він раптом не зник в темряві одного з кутків кімнати, куди не досягало світло. Вона прослідкувала за його траєкторією руху, до поки його не проковтнула цілковита темрява. Вона почала оглядатись довкола кімнати, настільки могли це дозволити оберти її голови. Кімната нагадувала щось на кшталт великого погребя, де раніше зберігали якісь харчі. Зліва від себе вона побачила три ряди полиць, на яких поодинокі стояли кілька закруток з чимсь не зрозумілим. Аж раптом він знов повернувся на світло з якоюсь дерев'яною дошкою в руках.

— Щ-що ц-це? — заїкаючись від страху нарешті запитала вона.

— Те, що ти побачиш останнім, перш ніж здохнеш! — грубо процідив він, й вишкіривши зуби задоволено посміхнувся.

— В-ви мене у-уб'єте? — схвильовано запитала вона, спостерігаючи, як він бере кремезний скляний уламок і починає ним щось вишкірвати на дошці. Її охопила хвиля паніки, коли він закінчив вишкірвати четверту букву "и" і взявся шкрябати наступну букву "ч". Вона зрозуміла, що саме він намагається нашкрябати на цій дошці. — За що? Що я вам зробила, за що ви збираєтесь мене вбити? — більш впевнено запитала вона.

— Я не збираюсь тебе вбивати, — спокійно відповів він, продовжуючи шкрябати букви її прізвища.

— Тоді навіщо ви це все робите?! — продовжувала гнівно запитувати вона. — Якщо це якийсь жарт, то він вам просто так не минеться! Ви дуже пожалкуєте про це! Лише зачекайте, я звідси виберусь і я перетворю ваше життя на пекло, — почала погрожувати вона, пручаючись на стільці. — Ви взагалі знаєте, хто я така?! Серед мого списку контактів є дуже впливові люди, які ради мене знищать вас вщент. Варто мені лише зробити один телефонний дзвінок, — вона продовжувала кидати свої погрози йому в спину. Аж раптом він опустив уламок і повернувся до неї обличчям.

— А я не збираюсь тебе вбивати, — ще раз повторив він. — Ти здохнеш сама! Адже це твоє твердження, якщо людина задихнулась, то це не вбивство, а просто трагічна смерть, — холодно процідив він, і знову на мить зник в темряві. Раптом звідкілясь роздався приглушений звук. І тут вона побачила, як він волочить по землі дерев'яний ящик. Він поставив ящик прямо біля її ніг й, піднявши свій погляд, додав їй прямо в обличчя: — Сьогодні ти трагічно здохнеш! — і вибухнув зі сміху. — А я лише допоможу тобі це зробити, так само як ти це зробила десять років тому.

ДЕНЬ 1

Він намагався протиснутися вперед крізь натовп, розштовхуючи безликих людей один за одним. Він ще не бачив те, що приховує натовп, але він вже чітко усвідомлював, що там попереду. В очікуванні неминучого, задихаючись, він схопитися руками за груди, ніби хотів вирвати власне серце, аби нарешті вгамувати той клятий біль. У розпачі він щосили закричав, але суцільна тиша, що панувала довкола, проковтнула його крик. Він змушував себе продовжувати йти далі, ледь перебираючи ногами. Зненацька натовп на вулиці розвіявся і він побачив перед собою на землі біле простирadlo, яким було накрите тіло. Він став жадібно вдихати повітря, ніби це були його останні подихи. Немов зачарований, він не міг відірвати своїх очей від простирadla. Його серце скажено билось в грудях, бо він вже бачив це раніше і добре знав, що зараз трапиться. Раптом на простирadлі з'явилась велика пляма багряного кольору, яка почала хаотично розтікатись по білому полотні. Він хотів заплющити очі, аби не бачити цього знову, але натомість скерував свій погляд на тендітну ногу, що

виставала з-під простирадла. Біля щиколодки виднілось невеличке татуювання у формі чотирилисника, яке кілька місяців тому вони обидвоє зробили на удачу. Немов скам'янілий, він продовжував стояти біля тіла і дивитись на татуювання, ніби хотів випалити його своїм поглядом. Калюжа крові довкола ставала все більшою і тіло починало поволі тонути в ній, а він все продовжував дивитись на татуювання. Раптом, звідкілясь відлунням роздалися слова “це ти винен”. Він різко обернувся і хвиля темряви поглинула його. Задихаючись, він зірвався на ліжку, поволі приходячи до тями, що це був сон.

Вже минув рік після тієї жахливої події, а його свідомість майже щоночі, ніби заїжджена платівка, прокручувала йому один і той же фрагмент, відтворюючи його уві сні. Сповільнюючи дихання, і протерши футболкою обличчя, він поглядом пробігся по кімнаті. Промені сонця ледь пробивались крізь щільно завішені штори. Він спробував згадати події минулого дня, але різкий головний біль, ніби натякнув, що не варто цього робити. Тяжко здихнувши, він продовжував ще декілька хвилин сидіти на ліжку і розглядати безлад у своїй кімнаті. Нарешті, знайшовши в собі сили, він встав з ліжка із затуманеною головою, й побрів на кухню. Увімкнувши кавоварку, він вп'явився своїм пустим поглядом на чашку.

Цікаво в який саме момент в його житті щось пішло не так? Тоді, коли йому виповнилось десять років і трагічно загинули його батьки, тому що якийсь придурок виїхав на зустрічну смугу? Чи коли, у вісімнадцять похоронив свого єдиного рідного дідуся, тому що лікарі встановили йому не вірний діагноз і майже пів року лікували не ту хворобу? А може тоді, коли у дев'ятнадцять років він за безцінь продав дідову ферму, повівшись на підлий обман якихось дядечків з грошима? Чи тоді, коли вирішив стати слідчим, щоб до кінця днів бачити у снах безликі мертві тіла? Ні-ні, напевно тоді, коли його залишила дружина, тому що він працював на роботі, як проклятий, щоб зробити це місто й країну безпечнішими? Або тоді, коли обдоданий наркотиками підліток випадково застрелив його напарника, коли вони просто зупинилися біля однієї зі столичних кав'ярень, аби випити кави. Раз за разом події в його житті завдавали ударів, які він гідно приймав і намагався пережити, але останній удар був нокаутом, і він упав.

І ось минув рік, а він ще досі не міг отямитися. Нарешті він зустрів ту єдину, яка розуміла, підтримувала і кохала. Вона була тим єдиним світлим променем в його сірій буденності, ковтком свіжого повітря, яке наповнює легені. Він чіплявся за неї, як за останню надію, що його життя все ж таки матиме посмак щастя. Але ця надія, немов

пісок, висипалась крізь його пальці тієї ночі, коли він приїхав на чергове місце злочину, де побачив її труп. Він відразу побачив татуювання на її нозі у вигляді чотирилистої конюшини й усе довкола припинило існувати. Він відчув пекельний біль у грудях, ніби хтось вистрелив йому прямо в серце і воно розлетілось вщент. Він пам'ятав, шалено тряс головою, протестуючи власним очам, що все довкола стало розмитим. Отямившись, перша його думка, яка уламком застряла в його голові — вбити: застрелити, повісити, задушити, втопити. Байдуже. Знайти й помститись.

Його наречена стала четвертою жертвою психопата, якого він намагався впіймати. Одного разу він дозволив собі публічно висловитися в грубій формі щодо маніяка і той відреагував — вбив його наречену. Як і всіх своїх попередніх жертв, він спочатку згвалтував її, а потім просто скинув з балкона, немов кульку з водою, яка розбивалась об асфальт. Вісімнадцятий, п'ятнадцятий, двадцять другий, тринадцятий поверхи, у жодної з жертв не було шансів вижити. Його життя розділилось на “до” та “після”. Дні перетворювалися в тижні, а тижні потягнули за собою місяці. Довгих дванадцять місяців затишшя для одного, і довгих дванадцять місяців очікування для іншого.

Кавоварка пропищала, після приготування кави, і цей звук повернув його до реальності. Він потягнувся за чашкою й в цей момент почув знайому мелодію, яка доносилась із його кімнати. Він залякнув, і кілька секунд обмірковував, чи варто відповідати на цей телефонний дзвінок. Зрештою, зробивши перший ковток гарячої кави, він побрів через кухню на звуки телефону. На екрані світилось “Дага”. Зробивши ще один ковток кави, він неохоче натиснув “відповісти”.

— Привіт, — досить сухо донеслось з телефону. Він відставив чашку з кавою на край тумбочки, що стояла біля ліжка, і сам присів на ліжко. Такий скупий початок розмови, був не характерним для Дагмари, і це збентежило його.

— Що трапилось? — намагаючись якомога спокійнішим голосом, запитав він.

— Дань, я знаю, що ти у відпустці й у тебе зараз важкий період в житті. І через це я відчуваю себе максимально паскудно зараз, — на одному подиху пробубоніла колега.

— Вибач, що турбую тебе, але ти мені зараз дуже потрібен, — він чітко відчув, як тремтить її голос.

— Не переймайся через мене, ліпше скажи, що трапилось? — рівним голосом запитав він, і став нишпорити серед речей, шукаючи сорочку і штани.

— Це не телефонна розмова. Я зараз скину тобі адрес, зможеш приїхати?

— Так, кидай адрес, я вже збираюсь, — відповів він, і завершив розмову.

Вже через двадцять хвилин, він нісся вулицями столиці, слідкуючи за вказівками навігатора, який вів його кудись за місто. На одному зі світлофорів, в очікуванні зеленого світла, він ненароком спіймав поглядом своє відображення в дзеркалі заднього виду й жахнувся. З дзеркала на нього дивився похмурий, змарнілий дідуган з посивілими скронями та бородою. Він продовжував досліджувати своє відображення в дзеркалі, аж раптом загорілось зелене світло і він натиснув на газ.

Чому життя так несправедливо вчиняє з ним, завдаючи стільки болю? Невже він зовсім не заслуговує хоча б на нікчемну частинку звичайного людського щастя? Адже він завжди намагався жити по совісті. Тоді за що доля його так наказує? Трохи більше як рік тому, він Кириленко Данило Максимович — начальник слідчого управління, впевнений, завзятий, наполегливий тридцяти чотирьохрічний чоловік, був прикладом незламності й сили духу для всіх колег. По при все, що йому довелось пережити раніше, він все ж таки залишався товариською людиною, любив дотепні жарти, якими часто жонглював в колективі або компанії друзів. Але та злощасна ніч повністю знищила його, розвіявши ніби попіл всі мрії та надії. І тепер від колишнього нього залишились лиш спогади.

В роздумах про своє життя Даня не помітив, як приїхав на місце призначення. Якби не з десяток припаркованих повсюди машин, він міг би подумати, що Дагмара помилилась з адресою, тому що це була окраїна маленького селища, де попереду лісу самотньо стояла старенька хатина. Паркуючи свою автівку поряд з іншими, Данило помітив, як довкола метушаться працівники слідчо-оперативної групи. Він вийшов з машини й направився до воріт, які були відчинені навстіж. Розглядаючись довкола, він шукав очима Дагмару. На вулиці стояв спекотний серпневий день, й духота затьмарювала ясність думок. Даня намагався зрозуміти, що відбувається і чому всі довкола такі збентежені. На мить йому здалось, що це знов черговий сон, і нічний кошмар зараз повториться. Але раптом хтось окликнув його. Даня обернувся і побачив молодого хлопчину, який поспішав йому на зустріч.

— Привіт, майоре! — як завжди бадьоро привітався хлопчина, і знімаючи медичну рукавичку з правої руки, потиснув руку Данила в знак привітання. — Ти ж ніби маєш бути у відпустці? Невже скучив за нами.

— Ярік, я теж радий тебе бачити, — трохи ніяково пробурмотів Даня. — Дага подзвонила й попросила приїхати.

— Дагмара ще той шукач скарбів! — іронічно заявив Ярік. — Ще досі там копають, — сухо пробурмотів хлопчина, кивнувши головою на заднє подвір'я.

— Копають? — оторопіло перепитав Данило.

— Ага, точніше сказати відкопують. Це там позаду хати. Всі наші вже теж там.

— Слухай, поясни вдвох словах, що тут відбувається, — прошепотів Даня.

— Дага тобі нічого не сказала?

— Ні.

— На задньому подвір'ї ціле кладовище. Ми вже відкопали чотири тіла, і ще залишилось як мінімум три. Але ми ще раз перевіряємо ділянку навколо хати, аби не прогавити чергове поховання.

— Чотири відкопали й ще три залишилось, — ошелешено повторив Данило. — Сім трупів, здуріти можна!

— Так, легкодухим ліпше туди не ходити.

— Дякую, — проронив Данило, і дружньо поплескав колегу по плечі, після чого взяв чіткий курс в епіцентр подій.

Коли Данило їхав сюди, він, навіть, уявити не міг, що йому доведеться побачити. Він впевнено крокував вперед, і з кожним його кроком перед ним поволі відкривалась жахлива картина. Подвір'я за хатою було майже повністю встелене свіжоскопаною землею, яка великими кучугурами лежала обабіч викопаних могил, а в повітрі повис нестерпний запах смерті. Даня зупинився на місці й став розгублено роздивлявся довкола: вся оперативна група, розбрелась по подвір'ю, немов мурахи, займаючись певними справами. Ось мимо нього двоє оперативників понесли дерев'яний ящик, який виглядав на кшталт власноруч зробленої труни, ще двоє кремезних молодиків наполегливо копали наступну яму. Хтось досліджував інші ящики, повзаючи по землі. Хтось намагався все детально описати та сфотографувати. І всі вони разом купались в трупному смороду, який невидимою рукою розтікався довкола. Нарешті, серед всіх оперативників, Данило помітив фігуру, яку шукав. Дагмара разом з Боліком схилились над одним із ящиків, ретельно розглядаючи його вміст. Дані чому раптом захотілось обійняти напарницю. До цього моменту, він, навіть, не задумувався над тим, як сильно скучив за нею.

Дагмара була єдиною рідною людиною, яка в нього залишилась. І лише завдяки її підтримці, він зміг пережити цей рік. Вона була його подругою ще з дитинства. Її родина мешкала по сусідству з його дідом, до якого Даня переїхав жити після смерті батьків. Дага була єдиною дитиною в сім'ї, тому коли вони потоваришували, її родина прийняла нового друга доньки, ніби рідну дитину. Батько Дагмари виховував Данила, як свого власного сина, якого йому ніколи не судилось мати. З часом Даня став більше

відноситись до подруги, як до молодшої сестри, адже був старшим на чотири роки, тому завжди відчував певну відповідальність за неї. Він й подумати не міг, що Дага стане рівняти саме на нього і піде його шляхом, теж пов'язавши своє життя з правоохоронними органами. Але цей шлях вона вирішила почати в Харкові, куди переїхала на навчання, і так там залишилась на довгих одинадцять років. Аж до поки рік тому, після сумної звістки, вона вирішила повернутися додому, аби підтримати свого друга дитинства.

— Дага, — звернувся Данило, підійшовши впритул до колег. Напарниця разом із судмедекспертом синхронно повернули свої погляди на Даню.

— Нарешті, ти приїхав! — збуджено заявила Дага, і розвела руками.

— Йой, кого ти ще запросила на цей тимблдінг? — іронічно промовив Болік, звертаючись до Дагмари, яка спантеличено дивилась то на одного колегу, то на іншого.

— Я не могла не сказати йому про це все, — ніби виправдовуючись, відповіла Дага.

— Ой да, підкинула ти нам всім роботи не на один день, — пробурмотів Болік, підморгнувши поверх своїх очків, які сповзли на край носа.

— Чи хтось врешті-решт може мені пояснити, що тут відбувається? — обурено запитав Данило. — І як ти взагалі знайшла це кладовище?

— Пам'ятаєш десь два роки тому була гучна справа щодо викрадення завідувачки відділення гінекології в центральній лікарні? — запитав Болік.

— Так, щось пригадую, і якщо не помиляюсь, її тоді так і не знайшли, — поморщивши лоб, відповів Данило.

— Дозволь представити, Мориченко Олена Арсенівна, — заявив Болік, показуючи рукою на скелет в ящику. — Тепер уже колишня завідувачка відділення.

— Ти впевнений, що це вона? — оторопіло запитав Данило, і інстинктивно глянув на вміст ящика і відразу пожалкував про це.

— Вбивця вишкрябував на кожній кришці домовини прізвище жертви. Але звичайно мої твердження у звіті будуть ґрунтуватись на аналізах експертиз. Я перевірю медичні та стоматологічні картки кожної жертви, але на то потрібен час. Зараз я можу сказати небагато і це лише мої припущення, які теж потрібно дослідити. Всі жертви похоронені неодноразово. Припускаю, що між першою та останньою жертвою проміжок років чотири-п'ять. Але ми ще не всіх відкопали, — зітхаючи, пробурмотів Болік.

— Ми пробили прізвища жертв по базі зниклих безвісти, і якщо вірити, що прізвище на кришці ящика дійсно належить жертві, то остання зникла близько трьох місяців назад, — підхопила розмову Дагмара.

— Причини смерті? — не відриваючи погляду від ящика перед собою, поцікавився Данило, намагаючись зосередити свої думки.

— Він хоронив їх живими, — ледь чутно промовила Дага, і відвернула свій погляд від ящика.

— Так, на жаль, смерть кожної із жертв була страшною. Причина асфіксія, але помирили вони довго, — судмедексперт підтвердив слова колеги, і діставши лупу з кишені свого халата, схилився над ящиком. — Ось, глянь тут, подряпини із внутрішньої сторони свідчать проте, що жертва намагалась вибратись із ящика. А значить, її там закрили в ньому ще живою.

— Здуріти можна! Що за психопат! Адекватна людина не спроможна приректи стількох людей на такі муки, — обурено заявив Данило, оглядаючись довкола. І раптом його погляд зупинився на блідому обличчі Даги, яка ледь трималась на ногах. Він підхопив її майже в останню мить.

— Тримаєш її? — схвильовано запитав Болік, і почав порпатися у своїй валізці.

— Так, тримаю.

— Відведімо її по далі звідси, в затінок. В тебе є вода?

— Так, має бути в машині, — відповів Данило, і підхопивши подругу на руки, направився геть з подвір'я.

— Її б не завадило теж щось перекусити, — бурмотів Болік, слідуючи позаду. — Я більш ніж впевнений, що вона сьогодні ще, навіть, не їла.

— Я теж ще не обідав, — заявив Данило, наближаючись до воріт. — Чесно кажучи, я радий, що нічого не вкинув в себе, перш ніж побачити оте все.

— Тоді я б вам порадив поїхати й пообідати. Я бачив тут неподалік місцеву корчму, — промовив Болік, й, допомагаючи Данилу, відкрив дверцята його автівки. Продовжуючи притримувати дверцята, Болік спостерігав, як майор обережно садить колегу на сидіння. Болік нахилився ближче до обличчя Даги й поводив перед її носом шматочком вати, який весь цей час тримав у руці. Обличчя Дагмари зненацька скривилось і вона закашляла, повертаючись до тям.

— Ненавиджу цей запах, — сердито заявила вона, й розплющила широко очі.

— Нашатирний спирт вигадали не для того, аби він подобався, а для того, щоб допомагав, — крізь посмішку промовив Болік.

— Невже я втратила свідомість? — розгублено запитала Дага, й дитячим поглядом подивилась на Данила. Він добре знав цей погляд, хоча й не міг пригадати зараз, коли останній раз бачив його. Не зважаючи на вік, і на характер роботи, у Дагмарі

продовжувала жити та дівчинка, яку Данило побачив перший раз багато років тому, й час від часу вона проявлялась в погляді Даги. Або, коли Дагмара занурювалася в роздуми, її губи, позбавлені контролю, починали гратись на її обличчі. Даня обожнював спостерігати за цією грою, бо сам мимохіть, ніби повертався в дитинство. І ось зараз знову цей погляд, від якого Данилу чомусь стало так тепло на душі.

— Ага, — кивнув Болік. — Чесно кажучи, я чекав, коли це врешті трапиться. Я все ж таки радив би вам поїхати перекусити.

— Невпевнений, що після побаченого, зможу зараз проковтнути бодай же шматок чого-небудь, — зітхнувши, пробурмотів Данило. — Ти так спокійно реагуєш на побачене, я можу лише позаздрити, — заявив Даня і потягнувся до бардачка, звідки дістав пляшку з водою, яку протягнув Дагмарі.

— Немає причин для заздрості. Бачиш ось це, — запитав Болік, показуючи рукою на своє сиве волосся на голові. — Хтось скаже сивина, а я скажу досвід, — з посмішкою заявив судмедексперт.

— Хвилинка мудрості від місцевого філософа, — жартома пробурмотіла Дага, й зробивши декілька ковтків води, спробувала підвестись, але міцна чоловіча рука зупинила її.

— Ти куди зібралась? — поцікавився Данило.

— Потрібно закінчити там, — відповіла Дага, кивнувши головою в сторону хатини.

— Не хвилюйся, там і без тебе вже справляться. А я все проконтролюю, — відповів Болік, і затримав на декілька секунд свій погляд на блідому обличчі Дагмари. — Ти молодець! Завдяки твоїй завзятості й наполегливості родини жертв нарешті дізнаються правду і зможуть похоронити своїх рідних належним чином, — промовив Болік, і, обернувшись, направився назад до хатини. Слідчі якийсь час мовчки проводжали його поглядом до поки судмедексперт не звернув за хатину.

— Ти маєш мені про все розповісти в найменших деталях, — zvolів Данило, й відчинивши задні дверцята автівки, присів на сидіння, залишивши дверцята відкритими.

— Що ж, тоді розпочну з самого початку, — зітхнула Дага, і зробила декілька ковтків води. — Ти пам'ятаєш Каріну?

— Твоя шкільна подруга?

— Ага. Вона давно емігрувала у Швецію, куди з часом теж переїхала її менша сестра Маша, — почала розповідь Дага, опустивши погляд на свої руки, які були брудні від землі. — В травні цього року зникла безвісти їхня тітка. Завели справу, почали

розслідувати, але не було жодних зачіпок, ані підозрюваних, навіть конкретної версії. Одним словом всяк. Маша, як професійний журналіст, не захотіла миритись з таким безділлям зі сторони слідчих, й вирішила вести власне розслідування. І я тобі скажу, що вона проробила насправді круту роботу. Я була дуже вражена від її звітів. Уяви собі, їй вдалось, навіть, знайти свідка, — збуджено промовила Дагмара. — При цьому, вона ще знаходилась у Швеції, але коли їй вдалось домовитись зі свідком про зустріч, то без вагань вирушила до Києва. Вона щодня по декілька разів телефонувала до Каріни, й розповідала про хід її розслідування. Але на минулому тижні, вона зненацька перестала виходити на зв'язок, і Каріна не на жарт розхвилювалась, коли протягом двох днів не змогла зідзвонитись із Машею. Тому й подзвонила до мене, побоюючись, що справа зі зникненням Маші теж закінчиться всяком.

— Тіло Маші є серед жертв? — прокашлявшись, запитав Данило, кивнувши головою в сторону хатини.

— Ні, — різко відповіла Дага. — Але ми ще не всіх відкопали. Зате ми знайшли тіло її тітки. Дорошенко Яніна. Поки що вона остання жертва за нашою хронологією. Я так боюсь, що Маша теж знаходиться там серед жертв, — ледь стримуючи сльози, пробурмотіла Дага. — Я досить добре її пам'ятаю, вона росла на моїх очах, розумієш? Я, навіть, уявити собі не можу, як я маю про це розповісти Каріні, адже для неї це буде нищівний удар. Після смерті їхньої матері, саме тітка займалась їхнім вихованням. Згодом, коли Маша теж переїхала до Швеції, то Каріна відчувала свою відповідальність за молодшу сестру.

— Якщо Маша зникла лише десять днів тому, то там мала б бути свіжа могила, але її там немає. Тому не спіши робити хибних висновків, — Даня поспішив заспокоїти напарницю. — Можливо вона ще жива, — якби він не намагався, але впевненості в його голосі не було ані краплі.

— Дякую, Даня, але ці штуки зі мною не працюють. Вже не перший рік знайомі, — обурено відповіла Дага.

— Вибач, сам не знаю, навіщо це ляпнув, — присоромлено промовив Даня. — А що там з розслідуванням Маші. Що саме їй вдалось в'яснити? — поспішив змінити тему Данило.

— Йой, я забула про саме головне, — збентежено відповіла Дага. — Так от, після того, як Каріна до мене зателефонувала і розповіла про всі ці події, вона переслала мені всі файли сестри. Маша дізналась, що є декілька аналогічних справ про зникнення людей, які залишаються не розкритими. Головною особливістю, яка поєднує ці справи є те, що

всі зниклі це лікарі так само як і їхня тітка. Що правда, у тих звітах йшлося про шістьох лікарів, в тому числі і її тітка, а там знаходиться щонайменше сім могил. Ось тепер розумієш, чому я роблю такі висновки, — пригнічено відповіла Дага. — Каріна щодня до мене телефонує з надією, що у мене нарешті є для неї добрі новини, і я щоразу відчуваю себе, ніби студентка на екзамені, яка не знає, що відповісти. Хоча кому я це розповідаю, — ледь тихо додала вона. — Ти сам виглядаєш так, ніби тебе щойно з хреста зняли.

— Давай на разі залишимо розмови про мій зовнішній вигляд. Я сюди приїхав, бо ти попросила допомогти, а не для того, щоб знову слухати веселі уроки тітоньки Соби, — сухо відповів Данило, і потягнувся рукою за пляшкою з водою, яку тримала Дага. Та протягнула пляшку, й відвела погляд від колеги.

— Маші теж вдалось в'яснити, що перші троє лікарів зникли протягом року, і всі вони колись працювали в одній лікарні. Наступне зникнення трапилось лише через два роки. Темпи вбивці дуже сповільнились. Цікаво знати, чому?

— Можливо й не сповільнились, просто вбивця діяв в іншому місті, — припустив Даня. — Це варто перевірити. А що з мотивом?

— Точного мотиву у мене поки що немає, але це більш нагадує помсту. Тільки за що і головне, хто так безжально мститься, — тяжко зітхнувши промовила Дагмара. — У своїх звітах Маша припускає, що за цим може стояти жінка, адже більшість зниклих лікарів спеціалізувались на гінекології.

— Я з нею не погоджуюсь, для однієї жінки занадто тяжка задача — влаштувати таке кладовище, навіть протягом декількох років. Але щодо мотиву, це цілком робоча версія. У лікарів більше ворогів ніж у прокурорів, бо другі мають справу лише з живими, а першим й за померлих може дістатись. Ти щось згадувала про свідка?

— Так, на Яніну напали на стоянці біля фітнес-центру, звідки вона вийшла після тренувань. На дворі вже була пізня година, а отже добре розгледіти нападника свідок не зміг. Єдине, що він запам'ятав, це те, що чоловік мав високий зріст. Він підкрався ззаду, ударив жертву по голові чимось на кшталт молотка й після цього зтягнув жертву в її ж машину і швидко поїхав з місця злочину.

— А що свідок? Байдуже стояв і спостерігав за цим? — обурено запитав Даня.

— Свідок в інвалідному кріслі й живе на другому поверсі в будинку навпроти, тому йому нічого більше не залишалось, як просто спостерігати за цим у вікно. Він звичайно зателефонував до поліції, але, на жаль, він, навіть, не зміг розгледіти номери машини, а

чорна Ауді в столиці їздить не одна. Лише після заяви про зникнення Яніни, поліції стало відомо, яку саме машину потрібно шукати, але час вже упущено.

— І що машину так і не знайшли? — здивовано запитав Данило.

— Знайшли, — сухо відповіла Дагмара. — Якийсь злодюга запевняв, що знайшов її навстіж відчиненою біля під'їзду дома своєї подружки. Мовляв, машина там стояла кілька годин, і він вирішив, що її там залишили навмисно.

— Бовдур! Дай угадаю, алібі у нього залізне? — іронічно промовив Данило.

— Ага, на час викрадення Яніни, йому зашивали брову, яку йому зализували рани після чергової бійки біля бару.

— Камери?

— Біля під'їзду, як і у дворі немає.

— Беззаперечно цьому місту дуже не вистачає більше камер спостережень. Але нам відомий день викрадення і день, коли вбивця залишив машину. Окрім цього нам відомі місця початку маршруту. Можна спробувати вичислити його пересування по дорожнім камерам. Можливо він кудись заїжджав, де міг би засвітитись на камеру. Ти розмовляла з родинами зниклих?

— Так, але ще не встигла зустрітись з усіма, — апатично відповіла Дагмара. — У мене була запланована одна зустріч на сьогодні, але сам бачиш — плани трохи змінилися.

— І все ж таки, як тобі вдалось знайти це кладовище?

— Не мені, Маші. Вона зачепилась за першу трійку зниклих лікарів. І коли вона копалась в їх минулому, проводила паралелі, випадково виявила, що ще одна їхня колега, яка деякий час теж працювала з ними, померла дуже загадковою смертю, хоча тіла її так і не знайшли. Борищук Людмила Петрівна так звали ту жінку. За словами її сина, вона залишила прощальну записку і вночі пішла до річки й втопилась. Маші вдалось з ним зустрітись і вона зробила кілька записів у звіті про цю зустріч. Знаєш, а Маша дійсно класна журналістка. Вона записувала все, занотовувала кожен свій рух, думки та плани. Приїхати сюди було її наступним пунктом в плані. Але вона зникла, і невідомо, чи вона все ж таки тут побувала.

— А чому вона хотіла сюди приїхати? Як вона дізналась про цю хатину? — поцікавився Данило, підвівшись на ноги.

— Он там, — Дага показала рукою в сторону хати. — По іншу сторону двору є стежка до річки. Саме там і втопилась Людмила Петрівна. А ось це її дача, — тяжко зітхнула Дага, і разом із Данилом, стала спостерігати, як сонце обережно лягає на горизонт.

Ледь ступаючи, він обережно скрадався між деревами, до поки не підійшов до краю лісу. Визирнувши із-за дерева він побачив безліч машин, які хаотично стояли біля двору. Він здалека спостерігав за метушнею людей у формі, і злість закипала в ньому. Йому хотілось закричати, кинутись на них з кулаками. Він не міг бачити, що саме відбувається там, на місці його кладовища, а тому до останнього надіявся, що вони нічого не знайдуть. А ж раптом він побачив, як із-за хатини показалось двоє чоловіків, які несли один із його ящиків і сльози самі собою потекли по його щоках. Немов малеча, у якої забирають іграшки, він стояв і плакав, спостерігаючи, як один за одним виносили ящики. А в них були його ляльки. Він плакав не через втрату, а через свою безпорадність, тому що йому не залишалось нічого іншого, окрім того, як обережно спостерігати за всім здалека. А все це через ту кляту журналістку! При згадці про неї його знову охопила злість. Він ніяк не міг навчитись діяти спонтанно, не роздумуючи. Він чудово знав, що колись його в край обережний підхід до справи, його ж і згубить. І ось цей день настав.

Він продовжував стояти й проклинати все на світі. Занадто пізно він вирішив взятись за ту журналістку і даремно він понадіявся, що вона не встигне нікому розповісти про свою знахідку. Йому звичайно було приємно спостерігати за стражданнями тієї журналістки, і за тим, як життя покидає її тендітне тіло, але роль глядача не дуже припала йому до вподоби.

ДЕНЬ 2

Дагмара сиділа в кухні на своєму столі й дивилась у вікно, немов на екран в кінотеатрі в очікуванні початку сеансу. Вона довго намагалась заснути, але вихор думок в її голові гнав сон далеко за межі її кімнати. Тільки-но вона заплющувала очі, як в спогадах хаотично виринали епізоди минулого дня. Кілька годин вона вовтузилась в ліжку, намагаючись знайти серед подушок і ковдри зручну позу, аби поспати хоча б трішки, але її зусилля були марними. Зрештою, вона змирилась з тим, що її бажання поспати програло її думкам, тому вона встала з ліжка і почовгала на кухню. Заваривши собі чашку зеленого чаю, вона вместились в позі лотоса прям на столі, таким чином вона мала чудовий красвид нічого міста, яке відпочивало під зорями від денної метушні та галасу.

Її погляд стрибав по черзі з одного вогника на інший, доки вона намагалась зрозуміти, що могло спонукати людину зважитись на таке жахливе вбивство, як похоронити іншу людину живцем. Хто цей вбивця? Як він живе? Чи добре спить ночами після того, що накоїв? Яким чином він вибирає жертв? Якою логікою керується? І головне, чи будуть ще жертви? Поки що вдалось відкопати всі сім жертв і після ретельної перевірки, інших поховань не знайшли. Серед жертв, тіла Маші не було, і це посяло ще більшу тривогу в душі Дагмари. Вона була більш ніж впевнена, що серед живих дівчини вже також немає. А отже, це дозволяло припускати, що десь може існувати подібне кладовище, і кількість жертв насправді значно більша ніж вони виявили на разі. І не виключено, що жертвами могли бути не лише лікарі. Від цієї думки, Дага ледь не випустила чашку з рук. Вона сфокусувалась лише на матеріалах Марії, не усвідомлюючи всього масштабу злочину. Рано на неї чекала довга і тяжка розмова з начальником. Але не це гнітило її найбільше, великим тягарем на душі було розуміння того, що їй потрібно про все це повідомити подрузі. В таких справах Дага завжди відчувала себе максимально безпорадною, тому що не вмiла гідно виражати свої співчуття.

Поволі зорі почали танути в ранкових променях сонця, які крадькома проникли й в її квартиру. На мить Дага прижмурила очі, дозволивши собі трохи насолодитись цими променями, а потім заглянула в майже порожню чашку. Потягаючись, вона встала зі столу й увімкнула кавоварку. Маша зникла майже відразу після зустрічі з сином тієї утоплениці. Дагмара вже безліч разів прослухала аудіозапис розмови Марії з тим молодиком і постійно прокручувала у власній голові деякі фрагменти. По голосу вона намагалась проаналізувати емоційний стан учасників розмови. Адже, вона не бачила виразу обличчя хлопця, з яким він розповідав про те, як померла його матір. Але в його голосі не відчувалось ні краплини жалю по смерті рідної людини. Саме це привернуло увагу Дагмари, і саме тому вона вирішила також з ним зустрітись. Тільки вона вчинила інакше ніж Маша. Спочатку вона вирішила поїхати на місце, де за словами хлопця й покінчила із життям його мати, а вже потім зустрітись з ним. Саме це вона і збирається сьогодні зробити.

Дагмара міцно огорнула в руках гарячу чашку з кавою і поглянула на годинник, що самотньо висів на стіні. Вже перевалило за п'яту годину ранку. Дага підійшла впритул до вікна, спостерігаючи, як оживають вулиці міста. Поступово жвавiшають, набираючи темпу. Люди починають метушитись, поспішаючи кожен у своїх справах. Від усвідомлення, що в такій метушні людина досить просто може зникнути без сліду,

Дагмарі стало лячно. Люди стали занадто байдужими до проблем інших людей. А може, це вона просто подорослішала і нарешті зрозуміла, що така істина людського світу. Маша зникла в четвер близько восьмої години вечора. В літню пору вулиці, кав'ярні, парки переповнені людьми, які дорогою додому залишають там своє виснаження і втому, аби прийти додому і з чистими думками лягти спати. І серед цілого натовпу, не знайшлось ні однієї людини, увагу якої могла б привернути молода вродлива дівчина в білій мереживній сукні.

Саме так була одягнена Маша за словами її подруги, з якою вона встигла зустрітись перед своїм зникненням. Вони зустрілись в одній із кав'ярень, куди любили ходити ще будучи школярками. Тут готували дуже смачний лимонад і щоб трішки поностальгувати, вони вибрали саме це місце для зустрічі. За розмовою пролетіло кілька годин, і подруги попрощались. Маша сказала, що хоче трохи пройтись, аби поміркувати над однією справою. Ще дорогою додому, вона зателефонувала до сестри й невтомно щебетала про те, як скучила за рідним домом і про те, що, не зважаючи на ситуацію, все ж таки щаслива нарешті опинитися вдома. Сестра тішилась, адже вперше відколи Маша переїхала, вона чула в її голосі справжні нотки радості. Маша пообіцяла зателефонувати вранці наступного дня, і після цього сестри попрощались, не усвідомлюючи того, що прощаються назавжди. Наступного дня Маша вже не зателефонувала і через день також. Десь із глибини душі почали випірнати лихі передчуття, але Каріна все одно продовжувала берегти надію в серці, що сестра жива. Поволі сонце підіймалось все вище, і людей на вулицях ставало все більше. Дагмара допила свою каву й вирішила прийняти ранковий душ, щоб освіжити не лише тіло, але й думки. Її плани потурбував телефонний дзвінок.

— Не спиш? — донісся в телефоні голос Дані.

— Виходить, не я одна, — спокійно відповіла Дага.

— Тоді відчиняй, — промовив Данило, і з коридору донісся дзвінок домофона. Дага натиснула кнопку, відкрила свої вхідні двері, а сама пішла приймати душ.

Вона стояла під гарячим струменем води, роздумуючи над тим, що потрібно встигнути зробити за сьогодні, й зрозуміла, що день буде набагато складнішим ніж всі попередні. Раптом її ніс спіймав смачний запах, який доносився із її кухні. Вона вийшла з душу, й збагнула, що з одягу при собі має лише одну футболку. Обмотавшись рушником, вона вийшла з ванної кімнати й босими мокрими ногами почимчикувала на кухню.

— Йой, як смачно пахне. Дай угадаю, твоя фірмова яєшня з помідором і сиром, — задоволено промовила вона. Даня обернувся на голос, тримаючи в одній руці пательню, а в другій дерев'яну ложку. Ледь схиливши голову на бік, він оцінююче поглянув на подругу, після чого мовчки обернувся і став накладати яєшню на дві тарілки.

— Маєш дві хвилини, поки смажаться тости, — пробурмотів із-за плеча Даня. Дага швидко розвернулася і побігла до кімнати, звідки повернулася вже в спортивках і розтягнуться футболці.

— Смачного! — бадьоро побажала вона, вмостившись за столом напроти Данила.

— Тобі вдалось цієї ночі заснути? — поцікавився Данило, відламуючи шмат тоста.

— Ні. Чесно, я намагалась заснути протягом декількох годин. В такі моменти я дуже шкодую, що потік думок в моїй голові не можна вимкнути так легко, як воду в крані. Вони все ллються, заливаючи й без того мій виснажений мозок.

— Варто було поступати на менеджмент або соціологію, тоді б спала, як дитина, — сухо пробурмотів Данило, пережовуючи свій сніданок.

— Твої поради такі ж безкорисні, як зимове пальто влітку, — відпалила Дага, зробивши декілька ковтків апельсинового соку. — Ти ж сам чудово знаєш, що я не вмію спілкуватись з нормальними людьми. До речі, невже це все ти знайшов у мене в холодильнику? — спантеличено запитала вона, показуючи рукою на їхній сніданок.

— Окей, я думаю ти вже достатньо доросла, для того, щоб я тобі міг відкрити цю велику таємницю людства! — серйозним тоном заявив Данило, і, відклавши свої столові прибори в сторону, він склав перед собою руки в замок і поглянув на подругу, яка уважно спостерігала за його рухами. — Отже, холодильник, — ледь тихо промовив Данило. — Якщо ти туди нічого не покладеш, то там само собою нічого не з'явиться, — і вже не в змозі стримувати сміх, зареготав Данило.

— Ха-ха! Твій гумор тупіший ніж мої кухонні ножі, — обурилась Дагмара. — Я прекрасно знаю, що господиня з мене паршива, зате людина я чудова. А за сніданок красно дякую! Обожнюю, коли ти готуєш щось.

— З тебе кава, бо вона мені зараз не завадить, — промовив Данило, закінчуючи свій сніданок. — Які у нас плани на сьогодні?

— У нас? — здивовано перепитала Дагмара. — Ти ж ніби ще у відпустці.

— Я був у відпустці рівно до того, як вчора відповів на твій дзвінок. У нас сім трупів, які були заживо похоронені, а ти пропонуєш мені продовжувати спокійно насолоджуватись відпусткою. Окрім цього, ще зникла сестра твоєї подруги. Я не те щоб відпочивати у відпустці, я заснути сьогодні вночі не зміг.

— Все ж таки дарма я тобі вчора подзвонила й висмикнула тебе з дому, — засмучено відповіла Дага.

— Тепер це на твоїй совісті, — крізь посмішку промовив Данило, спостерігаючи, як подруга готує каву.

— Без цукру? — уточнила Дагмара.

— Без цукру, — підтвердив Даня. — І давай ще раз проговоримо, що ми маємо.

— Ти читав матеріали, які я тобі відправила?

— А ти думаєш, чим я ще займався весь час, перш ніж приїхати до тебе. У записах Марії йде мова про шістьох зниклих лікарів, а ми вчора відкопали сім могил. Я більш ніж впевнений, що імена зниклих будуть збігтися з іменами жертв, а от сьома жертва скоріше за все це наша утоплениця. І саме вона стала першою жертвою.

— Вважаєш, що вбивця все підлаштував таким чином, щоб всі подумали, що вона втопилась, а сам закопав її заживо, як і всіх наступних? — поцікавилась Дага, прибираючи брудні тарілки зі столу.

— Якщо це дійсно так, тоді питання чому вбивця не зімітував самогубство для решти жертв? Чому лише для першої, — риторично запитав Данило. — Тому, що боявся, що відразу розпочнеться слідство і його спіймають. Звичайно, якби її почали шукати ще тоді, то скоріше за все відразу б знайшли її могилу.

— Але ми ще точно не знаємо, чи сьома жертва це власниця тієї хати. Можливо, жінка дійсно втопилась, і вбивці про це було відомо. Він знає, що туди майже ніхто не приїздить, а тому він і вирішив, використати подвір'я оселі, як місце для свого кладовища. До речі, ми стежимо за тим місцем, хоча навряд чи наш вбивця там ще коли-небудь з'явиться. Про наш вчорашній візит, як і про наші знахідки, село буде ще не один день переповідати легенди.

— Думаєш, він місцевий?

— Ні, — замахала головою Дагмара, протягуючи Дані його чашку кави. — Знаєш, в чому різниця між жителем села і великого міста. Житель села завжди в курсі, справ свого сусіда, бо постійно тримає його на оці. На відмінну від нього, житель великого міста може взагалі не знати, хто його сусід. Виходячи із цього, можна зробити висновок, що наш вбивця не місцевий, тому що закопати живцем сім осіб і при цьому залишитись не поміченим, це звичайно реально, але водночас це дуже тяжко.

— Погоджуюсь, але вбивця має добре знати ту місцевість. А отже, я припускаю, що він раніше там жив.

— Або часто приїздив туди в дитинстві, — додала Дагмара, сівши на стілець і підігнувши до себе одну ногу.

— Ти зараз про когось конкретного говориш?

— Про сина нашої, так би мовити, утоплениці.

— Ти ж ніби-то з ним ще не зустрічалась особисто. Яким чином він уже встиг потрапити до твого чорного списку?

— Мені не подобається його голос, — спокійно відповіла Дагмара. Вона міцно тримала свою чашку обома руками, ніби намагалась довше зберегти її тепло.

— Що? Голос і все? — стримуючи посмішку, перепитав Данило. — Очманіти можна, ми тепер будемо ловити вбивць по голосу, — вибухнув він зі сміху.

— Уважай, аби не луснути мені тут, бо я не маю ні часу, ні бажання, аби потім відмивати кухню від тебе. Ти слухав запис розмови, який зробила Маша. Той момент, де він розповідає про ніби-то самогубство своєї матері, в його голосі дуже чітко відчуються нотки якоїсь байдужості, а то, навіть, відрази.

— Так, я слухав ту розмову, мені його голос здався досить стриманим, як у всіх ділових людей. Окрім цього, минуло вже понад чотири роки. Що ти очікувала, що він буде ридати, як немовля, розповідаючи про смерть матері?

— Йой, голова моя дірява, чоловіки ж не плачуть, — іронічно промовила Дагмара і луснула себе рукою по голові. — Добре, пропоную забути про мої спостереження щодо його голосу і поглянути на факти. Він сам розповідав, що в дитинстві кожне літо проводив на тій дачі, а отже, він добре знає місцевість. Зараз він живе в Києві, і всі зниклі лікарі теж звідси. А отже, він міг вистежувати жертву, нападати на неї й відвозити на дачу, де по тихому закопував їх на своєму ж подвір'ї. Адже після загадкового самогубства його матері, він один все успадкував: трикімнатну квартиру в столиці, машину, дачу і бізнес. Погодься, цього більш ніж достатньо для мотиву вбивства.

— Для вбивства своєї матері — так, цього достатньо. А решта жертв? Який мотив для вбивства ще шістьох осіб? І зауваж, спосіб вбивства вкрай жорстокий.

— Щодо решти жертв, я мотиву ще не придумала, але я працюю над цим. Сподіваюсь, Болік зможе пролити трохи світла на цю справу. Але потрібно зачекати на його звіт. І все ж таки, мене неабияк насторожує ще той факт, що Маша зникла майже відразу, після зустрічі з цим синочком.

— Я пам'ятаю, ти попередньо згадувала, що вона зникла після зустрічі з подругою.

— Так, в день свого зникнення, Маша зустрілась з подругою, потім вони попрощались і Маша вирішила прогулятися додому. Але з того, що мені вдалось в'яснити, вдома Маша того вечора не з'явилась.

— У тебе є свідки, які з упевненістю можуть стверджувати, що Марія дійсно не появлялась того вечора вдома, навіть, на якусь мить? — поцікавився Данило, допиваючи останній ковток кави.

— Так, її вітчим. Саме в нього вона зупинилась погостювати на час свого розслідування.

— А він законний власник квартири чи це квартира сестер?

— Ні-ні, звертай з того шляху, він хибний. Це квартира вітчима. Окрім цього, він виховав обох сестер і в них завжди були дуже теплі стосунки. Він зараз переживає за Машу не менш ніж Каріна. Ні, я впевнена, що це той синок. Він злякався, що Маша може докопатися до правди, в прямому значенні слова докопатися. От він і вбив її.

— Але її тіла немає серед жертв. Якби він був нашим вбивцею, то чому не закопав її на своєму кладовищі?

— А може в нього не одне кладовище, ти про це не думав?

— Мені здається, ти зараз занадто утрируєш нашу справу. Ти мене чудово знаєш, зазвичай я погоджуюсь з твоїми припущеннями й доводами. Трапляються ситуації, коли мене трішки дратує, що ти мала рацію, але я завжди з гідністю приймаю свою поразку. Й тому вибач, але зараз мені понад усе на світі хочеться, щоб ти помилялась.

— Мені теж, тому що це я знайшла те кладовище і менш за все мені хочеться ще раз пережити подібну знахідку, — сумно промовила Дага, і відвернула свій погляд до вікна. Сонце вже високо піднялось на небі, яке сьогодні ділило його разом із хмарами.

— Повернімось до теми синочка вже після того, як особисто поспілкуємось з ним, — Данило вирішив, що ліпше змінити тему розмови, щоб не наражатися на дискусію з самого рання. — Зараз мене більше цікавить момент зникнення Маші. Вона зникла по дорозі додому. Ти відстежила її маршрут?

— Так, — сухо відповіла Дага, продовжуючи дивитись у вікно. — Мені, навіть, вдалось в'яснити, що дорогою додому Маша заходила в магазин, який знаходиться за п'ять хвилин ходьби від будинку, в якому проживає її вітчим.

— Там же чимало багатоповерхівок, мають бути свідки. Має бути хто-небудь, хто бачив момент зникнення Маші.

— Поквартирні опитування поки що не принесли жодного результату. Але ми продовжуємо пошук свідків, — в розмову колег раптово втрутився телефон Даги, який

затарабанив поряд на столі, від чого вона аж підскочила на стільці. Кілька секунд Дага з острахом дивилась на свій телефон, а потім потягнулась рукою і натиснула кнопку “вимкнути будильник”. — Ти знаєш, Каріна чекає на дитину, — ледь чутно пробурмотіла Дага, опираючи голову на одну руку. — Вона мені про це сказала лише вчора перед тим, як я знайшла її тітку похоронену заживо. А тепер ще Маша. Я не знаю, як я маю їй повідомити про це все, тому з жахом реауюю на будь-які звуки, які видає мій телефон, кожного разу сподіваючись, що це дзвінок від Каріни.

— Коли їй народжувати?

— Якщо вона ще не народила до цієї миті, то з дня на день це має статись, — тяжко зітхнула Дага, ховаючи свій погляд, який почав швидко мокріти.

***

Данило відчинив двері моргу, пропускаючи Дагмару вперед. Хвиля трупного запаху відразу вдарила її в обличчя. Вона постаралась не концентрувати свою увагу на цьому смороду, але він був настільки нестерпним, що аж пекли очі. Крадькома вона поглянула на Даню, який теж намагався стримувати почуття нудоти. Дарма вони так смачно поснідали перед тим, як прийти сюди. Від такого смороду, Дага не відразу почула музику, яка відбивалась від стін кімнати. Черговий запис симфонічного концерту, який Болік постійно вмикав на своєму ноутбуці, дуже дивно було чути в такому місці. Безперечно звуки фортепіано чи скрипки навіювали відчуття спокою та гармонії, але не в морзі, де панує вічний холод та сморід, але в такій атмосфері Боліку працювалось найкраще. Помітивши своїх колег, він підійшов до ноутбука, що стояв на столі, і вимкнув музику. Зненацька стало так тихо, що можна було почути, як невдоволено поскрипує одна із ввімкнених ламп. На трьох столах, які стояли в один ряд, лежали людські останки. Дагмара кинула оком на перший стіл, і відчувала, як її сніданок вже прокладає зворотний шлях, щоб вирватися назовні. Вона приклала не мало зусиль, щоб проковтнути все назад всередину і постаралась сфокусувати свою увагу на розмові з судмедекспертом.

— О, які гості до мене завітали на своїх двох! — як завжди бадьоро промовив Болік. — Знаєте, до мене сюди рідко гості самі приходять, зазвичай їх уже привозять.

— Обожаю твій чорний гумор, — крізь тінь посмішки заявила Дага. — У тебе тут ніби на концерті у філармонії.

— Класична музика моя друга пристрасть.

— Друга? А перша тоді, що?

— Перша — звичайно робота! — весело відповів Болік і зареготав.

— Як можна любити таку роботу, — риторично запитав Даня, оглядаючи трупи жертв.

— Ти ж свою любиш, — відповів Болік.

— Я цього не говорив! — заперечив Даня.

— Якби не любив, то не працював би тут стільки часу. Робота вона ж ніби дружина: вона може тобі с часом трішки набриднути, у вас можуть виникати конфлікти, ти можеш, навіть, кинути її. Але все одно розумієш, що ніяк не можеш без неї, ти постійно про неї думаєш, бо вона частина тебе, твого життя в цілому. Адже ви знайшли одне одного і з часом вже звикли йти по життю разом.

— Болік, тобі потрібно частіше бувати на свіжому повітрі, бо мене трохи лякають твої метафори, — стурбовано заявила Дага, і всі разом посміхнулись.

— Дякую, дорогенька, сама як почувашся сьогодні? — лагідно запитав Болік.

— Повна сил та енергії! — досить впевнено збрехала Дага. Вона чудово розуміла, що зараз стоїть на ногах лише завдяки адреналіну, який жене її вперед. — До речі, в мене тут для тебе дещо є, — заявила Дага і дістала зі своєї сумки плитку чорного шоколаду, яку поклала на стіл біля ноутбука.

— Вчись, як потрібно, — пробурмотів Болік, звертаючись до Данила. — Дякую тобі, Дагмарочко! Ще й такий, як я люблю. Що ж у мене для тебе теж дещо є. Я вже відправив тобі на пошту протокол попереднього огляду, але якщо ви вже тут, то можемо проговорити декілька деталей. Всі сім жертв — це наші зниклі безвісти лікарі. Всі померли в різний проміжок часу й у всіх одна й та ж причина смерті. У всіх окрім однієї. Ось вона, — заявив Болік і підійшов до стола, що стояв першим від дверей. — Це власниця тієї хатини. Довгий час вважали, що вона утопилась, а насправді весь цей час вона була похована на своєму подвір'ї. Тільки її закопали вже мертвою. Її проломили череп, внаслідок чого вона й померла. А вже потім її закопали. І саме вона поклала початок тому кладовищу, яке нашій психопат влаштував на її подвір'ї.

— Тобто серед жертв немає Маші? — для певності перепитала Дага.

— Ні, всі жертви, це люди вже у віці сорок п'ять плюс. Молодих дівчат серед них немає.

— Не втрачай надії, — тихо пробурмотів Данило, і поклав свою руку колезі на плече, аби підтримати її.

— Говорити про трупи я можу нескінченно, але зараз у мене є дещо цікавіша знахідка, про яку я хочу вам розповісти, — інтригуючи промовив Болік і поспішив до візочка, на якому знаходились його робочі прилади. Щось металеве блиснуло в його руці. — Ось

погляньте, що нам вдалось знайти в одному із ящиків із трупом. Срібний ланцюжок із хрестиком. Досить оригінальним хрестиком, — Болік протягнув руку, яка тримала ланцюжок ближче до світла, аби можна було ліпше роздивитись знахідку.

— Ти хочеш сказати, що це може належати вбивці? — спантеличено запитав Данило, не відриваючи свого погляду від хрестика, який ледь колихався на ланцюжку.

Бінго! Цей хрестик занадто масивний і дебелий, як для жінки, тому дозволю собі припустити, що він належав чоловікові.

— А може бути, що цей ланцюжок належав жертві? — поцікавився Данило.

— На жертві теж був ланцюжок, не думаю, що вона носила два, один із яких такий масивний, як цей.

— Очманіти можна! Як вбивця міг так схибити, залишивши на місці злочину такий цінний доказ, — оторопіло промовила Дага.

— Я б, навіть, сказав неоціненний! Саме так варто описати цей ланцюжок, — пробурмотів Болік. — Адже, якщо придивитись уважніше, ось тут є досить незвичне клеймо. Цей хрестик робили на замовлення у конкретного ювеліра, якому і належить це таврування. Знайдете ювеліра, отже знайдете нашого вбивцю.

***

В кімнаті для допиту, самотньо сидів молодий чоловік. Він ледь відсунувся від столу, впевнено розвалившись на стільці й час від часу позирав на свій коштовний годинник. На вигляд він мав близько тридцяти років, але його манера поведінки була запозичена від досвідченого аристократа. Білосніжна сорочка, сірі штани й такого ж кольору жилетка, чорні шкіряні туфлі, а завершувало цей образ охайно укладене волосся. Слідчі стояли й зацікавлено розглядали молодика через скло в сусідній кімнаті. Вони вже якийсь час стояли в повній тиші, без поспіху насолоджуючись черговою порцією кави. Молодик, між іншим, терпляче очікував на їх появу, хоча й намагався триматися байдуже, все ж таки щось в його поодиноких рухах по-зрадницькому видавало його почуття тривоги. Допивши свою каву, слідчі переглянулись й разом направились в кімнату до молодика.

— Доброго дня, пане Сергію! — першою ввійшла та привіталась Дагмара й сіла за стіл навпроти хлопця. Вслід за нею зайшов Данило, й став біля стіни, притулившись до неї спиною й схрестивши на грудях руки. — Я — капітан Веремчук. Це зі мною ви розмовляли щодо зустрічі. А це мій колега майор Кириленко. Ми разом з ним ведемо

справу, тому він буде присутнім під час нашої розмови тут, — поспішила пояснити Дага.

— Це допит? — сухо запитав молодик.

— Ні, — відрізала Дага. — Не зовсім. Нам вдалось вияснити дещо в справі зникнення вашої матері й ми хотіли б поспілкуватися з вами з цього приводу.

— Моя мати не зникла, вона втопилась кілька років тому неподалік нашої дачі, — різко заперечив молодик, склавши в замок свої руки на столі.

— У нас є дещо інша версія смерті вашої матері. Скажіть, коли останнього разу ви були на вашій дачі?

— Пф, — обурено видавив із себе молодик. — Я їхав до вас через все місто заради цього питання?

— Це одне із тих питань, які я збираюсь вам задати?

— То все ж таки це допит? — підозріло запитав молодик, прищулившись. — Мені слід зателефонувати моєму адвокату?

— Не думаю, що в тому є потреба, але ви вільні робити, що побажаєте, — спокійно відповіла Дага, витримавши до кінця зневажливий погляд свого співрозмовника.

— Не пам'ятаю, — раптом спокійно відповів молодик. — Я взагалі уже декілька років збираюсь продати ту кляту дачу разом з усім мотлохом, що там є, але все бракує часу, аби зайнятись цією справою. Напевно попрошу свого помічника владнати цю проблему.

— І все ж таки спробуйте пригадати, коли останній раз там були? — наполегливо стояла на своєму запитанні Дагмара.

— Близько чотири роки тому, коли з'ясувалось, що моя мати скоїла самогубство. Кілька днів продовжувались її пошуки, але врешті-решт її тіло так і не знайшли. Не стало матері, зникли причини туди їздити. Вона завжди була ініціатором кожної нашої поїздки туди.

— Річ у тім, що вчора на подвір'ї вашої дачі ми відкопали ціле кладовище. А точніше кажучи, сім могил, де були заживо похоронені люди, в тому числі й ваша матір, яка стала першою жертвою, — чітко промовляючи кожне слово, заявила Дагмара, спостерігаючи за реакцією співрозмовника. На деяку мить здалось, що його тіло паралізувало від почутого, він зовсім не двигався, лише його груди ледь-ледь продовжували підійматися й опускатися. Його погляд все ще був направлений на Дагмару, але він немов дивився крізь неї. Зненацька його лоб поморщився, ніби його

мозок намагався осмислити приголомшливу звістку. Він потихеньку відкинувся на спинку стільця, заперечливо махаючи головою.

— Ні, — ледь видавив із себе молодик. — Вона утопилась, — пробурмотів він. — Її записка. Я ж сам бачив. А ще речі, — продовжуючи махати головою, бурмотів хлопець. — Це жарт? — раптом запитав він, знову піднімаючи погляд на Дагу. — Ви мене зараз розігруєте! У мене ж нещодавно було день народження і це хтось із моїх друзів телепнів придумав такий паскудний жарт, — полегшено промовив хлопець, і став жадібно шукати в погляді Дагмари знак підтвердження своєї здогадки. Вона потягнула за шкіряною текою, що лежала на краю стола. Відкрила її й дістала звідти декілька фото, які хаотично розклала на столі перед співрозмовником.

— Мені дуже прикро, але це не жарт, — сухо відповіла Дага, підсуваючи фотографії ближче до хлопця. Він якийсь час мовчки розглядав знімки перед собою. Він не став брати до рук жодного знімка, продовжуючи тримати свої руки схрещеними на грудях.

— А решта хто? — холодно запитав він.

— Колеги вашої матері, які вважались довгий час зниклими безвісти.

— І хто їх закопав там?

— Цього ми ще не знаємо. Скажіть, у вашої матері були вороги? Або, можливо, ви пам'ятаєте, про якісь конфлікти на роботі вашої матері?

— На момент смерті матір вже мала кілька своїм медичних кабінетів, де працювали наймані лікарі. Вона лише керувала процесами, але не приймала клієнтів. Якщо у неї й були вороги, то мені про них нічого невідомо. Щоправда, перед смертю матір поводила себе дуже підозріло.

— Що ви маєте на увазі? — запитала Дагмара і крадькома поглянула на Данила, який весь цей час нерухомо стояв біля стіни.

— Вона немов зійшла з глузду. Стала частенько випивати й будучи на підпитку, постійно повторювала, що на її руках кров і вона більше не може з цим жити. Я намагався з нею поговорити, допомогти їй якимось. Навіть, пропонував записати її на візит до психотерапевта, але матір відмовлялась, щоразу, коли тверезіла. А коли знову напивалась, все повторювалось. Десь в глибині душі я відчував, що все це закінчиться трагічно, але не міг нічого вдіяти. І коли знайшов її записку, то зовсім не здивувався, тому що давно розумів, що це мало статись рано чи пізно. Жалкував лиш про те, що не вдалось знайти її тіла, аби гідно похоронити.

— Наскільки мені відомо, пошуки тривали лише два дні. Чому ви не продовжили пошуки, не збільшили радіус?

— Мені пояснили, що це даремна трата часу, адже в тому місці річка тече під нахилом і потоком води тіло могло занести занадто далеко. Я сподівався, що з часом все ж таки хтось знайде її тіло, але як виявилось, безглуздо було на це надіятись.

— Нещодавно у вас була зустріч з однією дівчиною. Її звати Марія. Пам'ятаєте?

— Журналістка, яка шукала свою зниклу тітку? — спокійно уточнив молодик.

— Так, це вона. Про що вона у вас запитувала? — поцікавилась Дага, збираючи на столі знімки.

— Чесно кажучи, я був не дуже уважним під час нашої з нею розмови, але пам'ятаю, що вона щось згадувала про зникнення її тітки, а також інших людей. До речі, вона ще тоді припустила, що мою матір теж вбили. Але я їй тоді не повірив. Якщо ви знаєте ту дівчину, то чому не запросите її сюди й самі не розпитаєте її про все. Нехай вона вам особисто розкаже всю ту маячню, яку розповідала мені.

— На жаль, ми не можемо цього зробити. Адже, Марія теж нещодавно зникла.

— Та ну, — посміхнувся хлопець, прикрився очі однією рукою.

— І що вас так розсмішило? — гнівно запитала Дага.

— Бо нарешті я зрозумів, чому я тут. Зараз ви скажете, що дівчина зникла відразу після зустрічі зі мною, вірно? Я вгадав? — іронічно промовив хлопець. — Напевно, я ще й останній, хто бачив її живою, так?

— Ні, не ви. Але той факт, що Маша зникла на наступний день після зустрічі з вами, дійсно є підозрілим.

— Ви можете підозрювати, думати, перевіряти що хочете. Мені приховувати нема чого.

— Чхати я хотів на ваші підозри, — зашипів хлопець.

— А дарма, — сухо відповіла Дагмара і дістала із теки ще кілька знімків. На них був зображений ланцюжок з хрестиком, який знайшов Болік. — Скажіть, вам знайома ця річ? — запитала вона й підсунула знімки ближче до хлопця. Він глянув на знімки й оторопів.

— Звідки у вас знімки цього хрестика?

— Тобто вам знайома ця прикраса?

— Можливо, я десь бачив подібний хрестик. Де ви його знайшли?

— В одному із ящиків разом з останками тіла жертви.

— З-з останками тіла? — ледь видавив із себе хлопець.

— У вас часом немає припущень, яким чином він міг там опинитись?

— Якого дідька, я маю це знати?

— Судячи з вашої реакції, я припускаю, що цей хрестик раніше належав вам. Але скоріш за все, ви загубили його, коли хоронили чергову жертву. Напевно, що вона брикалась і зірвала з вашої ланцюжок, який впав до ящика. Але ви цього не помітили, тому що були занадто зайняті жертвою.

— А ви спробуйте доказати.

— О, за це не хвилюйтесь, ми все докажемо.

— Знаєте, що? Досить, я більше не хочу нічого слухати, — розлючено заявив хлопець і зірвався на ноги. — Вам потрібно закрити справу і ви чомусь вирішили, що зможете все це лайно повісити на мене! Е-ні, тут ви промахнулись. Я не кретин, щоб підписуватись під всім цим лайном. Я прийшов сюди добровільно, а отже так само добровільно можу і піти. Якщо у вас дійсно є що мені пред'явити, окрім цього хрестика, то валяйте. Але якщо немає, то я вас залишу. Занадто багато часу я вже потратив на цю балаканину, — відрізав він, поправляючи на собі одяг. — І наступного разу, якщо у вас виникне бажання зі мною поспілкуватись, то тільки через мого адвоката, — люто промовив він і, діставши з кишені візитівку, жбурнув її на стіл перед Дагмарою. Після чого впевненим кроком перетнув кімнату й вийшов, грюкнувши дверима. Повисла тиша.

— Це він, — нарешті тихо промовив Данило, ледь киваючи головою.

— О, так, це він! — задоволена сама собою, відповіла Дагмара, відкинувшись на стільці. Попри кілька безсонних ночей, душевний неспокій і хвилювання, її очі в цю мить пристрасно горіли, немов у мисливця, який врешті-решт знайшов свою здобич.

— Тепер потрібно лише це доказати, — зітхнув Даня, бухнувшись на стілець.

***

Він припаркувався неподалік і відразу поспішив вимкнути фари. На дворі вже був пізній вечір, а тому на вулицях було майже пусто. Він нерухомо продовжував сидіти в автомобілі, тримаючи руки на кермі. Лише його очі повільно рухались за постаттю жінки, яка вийшла зі свого авто і направилась до одного із під'їзду багатоповерхівки. Він жадібно стежив за кожним її рухом. Жінка занурила руку у свою сумочку і згодом щось металеве блиснуло в її руці. Ключі. Вона відкрила двері під'їзду і зникла за ними. Він повільно вийшов зі своєї автівки, обіперся на капот й почав уважно гуляти очима по вікнах будинку. Аж раптом вікно в одній із квартир на одинадцятому поверсі запалали від світла. По його обличчю розпливалась задоволена

посмішка. Одинадцятий поверх, досить високо, а він обожнював висоту. Все складалось краще, ніж він хотів. Він приклав вказівний палець до свого підборіддя і став легенько по ньому стукати. Потрібно все детально продумати, адже це не просто чергова жертва, а черговий нищівний удар для його суперника.

Щоправда, після останнього вбивства, він не збирався більше братися за діло. Але нещодавно вони знов випадково зустрілись, і у нього в середині щось клацнуло, ніби весь цей час його поставили на паузу, аж раптом знову запустили. Він стояв так близько, що навіть відчував запах знайомих парфумів. Цей запах він міг впізнати будь-де. Він крадькома зиркав на парочку слідчих, і буря злості в ньому починала набирати оберти. Раптом в його пам'яті почали виринати ті приємні відчуття, які переповнювали його, коли жертва була повністю в його владі. Ці пережиті відчуття спокушали його знову діяти.

Він жадібно облизав свою нижню губу, намагаючись відтворити в уяві, як все буде виглядати цього разу. О, ні! Він ніколи не втомиться це робити. Ці почуття, як наркотик, сам того не розуміючи, він став залежним від них. І тепер йому терміново потрібна нова доза.

ДЕНЬ 3

— Поки що нам відомо лише те, що близько восьмої години вечора Маша зайшла до магазину поряд з домом і все. Можливо, вона вирішила ще погуляти по району, перш ніж піти додому. У нас немає чіткого часу її зникнення і до поки ми не знайдемо її... — Дага різко обірвала свою промову і на якийсь час повисла тиша.

Сьогодні вона виглядала ще більш втомленою ніж вчора. Під очима з'явилися темні круги, немов перевернуті півмісяці, вони були чітким доказом того, що цієї ночі вона знов проміняла здоровий сон на пошуки відповідей. Даня теж провів свою ніч в ліжку з закритими очима, але мозок продовжував невтомно працювати. Але на відмінну від напарниці, він був радий тому, що його увага сфокусувалась на чомусь іншому. Адже, щоночі уві сні переживати один і той самий жах для нього було нестерпнішою мукою, ніж взагалі не спати. Насправді його не дуже хвилювала справа, бо довгі роки роботи слідчим, зробили його занадто цинічним. Він перестав відчувати будь-які емоції до жертв відразу після третьої або четвертої справи. Коли так часто стикаєшся з

насильством та вбивствами, то перш за все маєш забути про почуття жалю й керуватись лише тверезим глуздом, бо все одно твого співчуття на всіх не вистачить. Даня чудово розумів, якщо їм все ж таки вдасться знайти Машу, то лише мертвою. Але зараз він хвилювався за емоційний стан Дагмари, тому що бачив, як вона блякне з кожним днем. Вчора їм швидко вдалось в'янути, хто саме виготовив той хрестик, який Болік знайшов в одному із ящиків. Поспілкувавшись з ювеліром, з'ясувалось, що хрестик дійсно був виготовлений в одному екземплярі, а саме для батька самого майстра багато років тому. Але батько загубив свій подарунок буквально що відразу, і подальша доля прикраси була невідомою. Дізнавшись про це, Даня помітив, як надія в очах Дагмари, з якою вона їхала на зустріч з ювеліром, почала повільно утихати, ніби гасова лампа. Занадто вони поклались на той клятий хрестик, і через це біль від розчарування змусив їх мовчати всю дорогу до управління. Потім так само мовчки Дага обняла його на прощання і пересіла у свою машину. У них було сім жертв плюс одна зникла безвісти, і хоча Даня вже давно відніс її до списку неживих, але до поки її тіла фізично там не було, він не міг дозволити собі говорити в присутності Даги про дівчину, як про мертву.

Від злості він стиснув руки в кулаки, ніби готовився завдати удару. Він чудово знав, хто його суперник, він чітко бачив обличчя вбивці, яке закарбувалось в його пам'яті. Адже, дивився на нього якийсь час, до поки той розігрував свій спектакль. У випадку з цим мерзотником, Дагмара виявилась прекрасним слідаком, адже змогла розпізнати в ньому вбивцю лише по голосу з аудіозапису розмови. Він ніколи не сумнівався в професійності своєї напарниці. Але одних відчуттів замало, аби доказати вину цього самозакоханого покидька.

Всі жертви жили самотнім життям, а отже у них немає чітко визначеного часу зникнення, аби перевірити алібі. Окрім того, у випадку більшості жертв, пройшло вже декілька років з моменту їх зникнення. Того вечора, коли зникла Маша, у підозрюваного дивним чином виявилось алібі: він весь час був разом зі своєю дівчиною. Спочатку вони повечеряли в одному з ресторанів, а потім разом поїхали додому. Дівчина підтвердила все слово в слово. Алібі звичайно було сумнівне, але тим не менш у них не було, що покласти на другу шальку терезів для протизваги. Вкрай потрібно було знайти свідка зникнення Маші, бодай кого-небудь. Але поквартирні опитування продовжували залишатись безрезультатними.

Данило продовжував лежати якийсь час на ліжку в цілковитій темряві. Він ніби блукав лабіринтом, намагаючись знайти вихід, адже вихід завжди є. Можливо він

рухається в неправильному напрямку і варто поглянути на ситуацію з іншої сторони. А якщо вбивство тих семи жертв і зникнення Маші це справа рук різних мерзотників. Що, якщо у Маші були інші вороги, які довгий час жили мрією з нею поквитатись, і завдяки її візиту до Києва, нарешті вдалось реалізувати задумане. Він цієї думки, Даня різко зірвався і сів на край ліжка. Помацки знайшовши свій телефон, він поглянув на годинник. До п'ятої години залишалось п'ять хвилин. Він встав і почав міряти свою кімнату кроками, продовжуючи розмірковувати над своєю свіжою ідеєю і над тим, чи Дагмарі все ж таки вдалось заснути, чи ні. Врешті він направився в ванну кімнату, аби прийняти душ.

Менш ніж за годину, він уже припаркувався біля під'їзду, в якому мешкала Дагмара і заглушив мотор. Чи то прохолодне ранкове повітря бадьорило його, чи нестерпне бажання поділитись з Дагмарою своєю новою теорією, але він відчував такий прилив енергії, немов останні кілька днів проспав, як мала дитина. Діставши із кишені телефон, він спіймав себе на думці, що було б зовсім непогано, якби у нього були ключі від квартири Дагмари. Тоді йому не потрібно було б писати їй повідомлень на кшталт "спиш". Зараз він вагався, чи варто писати повідомлення, аж раптом їй все ж таки вдалось заснути й він її зараз розбудить. Але після кількох хвилин роздумів, він написав повідомлення, й миттєво отримав відповідь.

Коли двері квартири відчинились, він відразу зрозумів, що дарма потратив час на сумніви. Адже Дага не виглядала на людину, якій вдалось зімкнути свої очі хоч на годину цієї ночі.

— Ти знаєш, що спати не заборонено, навпаки говорять, що це дуже корисно для здоров'я, — промовив Даня слідує за Дагою коридором, що вів на кухню.

— Йой, і це говорить мені людина, яка о шостій годині ранку, вже стояла на порозі моєї квартири! — сухо відрізала вона. — Мені потрібно прийняти душ.

В чергове готуючи сніданок, Даня спіймав себе на думці, що останнім часом готує виключно у Даги вдома. Він намагався пригадати, коли останній раз щось готував у себе вдома, але так і не зміг. Все кухонне приладдя у нього вдома було зовсім нове, після ремонту він викинув все старе, замінивши новим начинням, яке купував разом зі своєю покійною нареченою. Це трапилось незадовго до її вбивства. Але навіть, кожна дрібна річ продовжувала йому нагадувати про неї, адже вона все вибирала, тримала у своїх тендітних руках, коли останній раз готувала для них вечерю. Він ніби боявся доторкнутись бодай до якогось приладу, ніби таким чином міг позбавити цю річ останніх дотиків своєї коханої, які зберігались на речах. Кожного разу йому на очі

потрапляла її чашка, і кожного разу ніби розряд струму проходив через самісіньке серце. Це змушувало його страждати ще більше, але він ніяк не міг змусити себе викинути всі її речі, тому що ще був не готовий. Йому все ще були необхідні ці страждання, бо таким чином він міг відчувати себе живим.

Дага з'явилась на кухні, коли він майже закінчив готувати сніданок. Він не почув, як вона ввійшла на кухню, але відчув приємний запах гелю для душу, який різко заповнив всю кімнату, перебиваючи запах смажених яєць і варених сосисок. Волосся Дагмари було вологим після душа, і тому здавалось ще темнішим ніж було насправді. Він мовчки поставив перед нею тарілку і вона поглядом подякувала йому. Першим розмову почав Даня про те, що було добре знати точний час зникнення Маші.

— Не знайдемо її тіло, — Данило спокійно завершив думку напарниці. — Дага, ми обоє чудово розуміємо, що рано чи пізно знайдемо її, але мертвою. Тому чим скоріше ти приймеш це, тим простіше тобі буде працювати над цією справою. А якщо ти не можеш цього зробити, то, можливо, ліпше облиш? Ми справимось і без тебе. Я ж бачу, що ця справа для тебе занадто особиста і вона з'їдає тебе щодня великими шматками. На скільки тебе ще вистачить в такому темпі? На день? Два? В моєму житті й так занадто багато втрат, ще одну я просто не переживу.

— Зі мною, все добре, — тихо пробурмотіла Дагмара, колупаючи виделкою яйце на тарілці.

— Я може й постарів трохи останнім часом, але із зором у мене проблем немає. Ти на себе коли останній раз дивилась в дзеркало?

— А ти?

— Йой, не біси! — процідив крізь зуби Данило, й люто глянув на подругу, що сиділа навпроти. Та у відповідь теж яро поглянула на друга, а потім тяжко зітхнула.

— Дань, чесно, зі мною все буде добре. Так, останні кілька ночей видались трохи безсонними, але лише тому, що не можу вгамувати свої емоції й думки. Вчора я була така зла, навіть, не через той клятий хрестик, а сама на себе, що так сильно повірила в слова Боліка. Пам'ятаєш він сказав “знайдете ювеліра, знайдете вбивцю”. Мені тоді здавалось найтяжчим буде знайти того клятого ювеліра, але ця задача виявилась досить простою і я, ніби наївна дурепа, летіла до того майстра через все місто, бо до останнього вірила, що справа у нас в кишені. Адже, ми з тобою добре знаємо, що це та сволота вбила всіх тих невинних людей і Машу, — тон голосу Дагмари зростав з кожним словом і останні кілька слів вона майже покричала, стукнувши кулаком по

столу. — І не говори мені, що я маю залишити цю справу. Я скоріше здохну, ніж опущу руки й здамся.

— До речі, щодо Маші, — протягнув Даня, закинувши шматок сніданку собі до рота.

— Мені тут прийшла голови одна думка. А що, якщо Машу вбив хтось інший?

— Що? — спантеличено запитала Дага, на мить переставши жувати їжу.

— Уявімо, що алібі Борищука дійсно справжнє і він весь час провів у компанії своєї дівчини. Тоді виходить, що у нього або має бути спільник, або ж Машу вбив хтось інший. Випадково не знаєш, у неї були вороги тут?

— Ні, — задумливо відповіла Дагмара, по її очах видно було, що вона ретельно обмірковує слова напарника, шукаючи в них сенс. — Але я знаю, у кого можна про це розпитати.

— Каріна? — з тривогою в голосі запитав Даня.

— Йой, ти що! Вона не дзвонить і дякувати богу! Скоріш за все, у неї зараз інші важливіші справи, такі як народження дитини. Можливо я наївна, але не дурна, щоб зараз самій до неї дзвонити з такими питаннями.

— Розпитувати подругу, після зустрічі з якою і зникла Маша, теж діло сумнівне, — в голосі Данила звучали нотки сарказму.

— Ні, є варіант набагато надійніший. Вітчим, — спокійно промовила Дагмара, і продовжила швидко закидати в себе решту свого сніданку.

***

— Проходьте, не соромтесь. Поки чекав на вас, то вже встиг заварити чай. А вчора спік такий чудовий пиріг. Ніколи, навіть, не підозрював, що маю хист до випічки, — радісно лепетав Михайло Вікторович, зустрічаючи гостей.

Він уже кілька років, як вийшов на пенсію, але професійна звичка рано прокидатись, нікуди не зникла. Тому, коли до нього зателефонувала Дагмара, аби домовитись про зустріч, він був готовий прийняти слідчих будь-якої миті. На пенсії життя цілковито змінюється, з нього різко зникають всі щоденні клопоти й справи, які супроводжували людину багато років поспіль. Разом зі справами зникає й більшість людей. Вони продовжують існувати, але ніби в іншому просторі, і кожен день лиш збільшує прірву між вами. Лиш вчора ви ще всі разом їхали потягом, який довгі роки вашого життя на шаленій швидкості нісся від станції до станції, де щоразу заходили нові люди, інші сходили, але ви продовжували свою подорож у метушливому вагоні,

минаючи один поворот за іншим. І ось на черговій станції пришов час зійти вам. Тримаючи в одній руці свої речі, а в іншій — білет на пенсію, ви раптом залишаєтесь поодиноким й розгублено стояти на пероні, в очікуванні, що зараз хтось з'явиться й проінструктує, що робити далі. Час минає, але так ніхто й не приходить, тому ви змушені відтепер самотньо продовжувати йти своїм шляхом, розмірковуючи над питанням “і що тепер”.

— Вибачте, що тривожимо вас з самого рання, але для нас це дуже важливо. Як я вже говорила телефоном, це стосується Маші, — промовила Дага, перетинаючи довгий коридор вслід за господарем квартири. Позаду неї йшов Данило.

— Що ти, дорогенька, з приводу часу можеш не хвилюватись, у мене його більше ніж я хотів би. Окрім того, я звик прокидатись дуже рано, хоча поспішати мені немає куди, та й день більше не розписаний по хвилиночці, як раніше. От я старий дурень прокинувся удосвіта, а потім голову морочу, чим руки зайняти. Я ж тепер взагалі сам залишився. Але я впевнений, що ви повернете мою Машуню додому, — впевненим голосом заявив чоловік, розливаючи чай по чашках. Від цих слів, Даня помітив, як у Дагмари ніби з'явився ком в горлі, який вона ледь змогла проковтнути. Він крадькома поглянув на неї, вона в мить стала чорна, ніби хмара. — Коли вона сказала, що приїде до Києва і якийсь час поживе вдома, я так зрадів, старий дурень, що від щастя взагалі спати не міг, — продовжував пригніченим голосом розповідати господар. — Я дуже сумую за Яніною, вона навідувалась до мене ледь не щодня. Після її зникнення, я не полишив свою традицію і продовжував щовечора сидіти в кріслі й свердлити очима двері в очікуванні, що вона ось-ось їх відкриє і з'явиться на порозі. Й одного дня двері справді відкрились, тільки на порозі з'явилась Машенька. Вона ніби вдихнула в мене свіжий ковток повітря. А зараз зникла і вона. Щось всі жінки з сімейства Дорошенків одна за одною різко зникають з мого життя, — ледь стримуючи сльози, іронічно додав чоловік. — Михайле Вікторовичу, річ у тім, — Дага зробила паузу, намагаючись підібрати правильні слова. — Яніна вже не з'явиться. Кілька днів тому, ми знайшли її труп, — ця фраза повисла в кімнаті на деякий час, тому що Дага більше не змогла нічого додати. Вона уставила свій погляд в чашку з зеленим чаєм, ніби сподівалась знайти там необхідні слова. Але всі троє розуміли, що більше не потрібно ніяких слів, тому якийсь час мовчки сиділи за столом на кухні. Руки Михайла Вікторовича по-зрадницьки трусились, і причиною тому був не його вік.

— Дякую, — тихо промовив він, ледь киваючи головою. — Десь глибоко в серці, я відчував, але мені потрібно було почути це вголос. Щоб хтось підтвердив мою раптову

пустоту, яка утворилась тут, — тремтячою рукою, він вдарив себе в груди. Її тіло ще у вас?

— Так, я вам повідомлю, коли можна буде її забрити, щоб похоронити.

— Як це трапилось? — тихим голосом запитав чоловік. Даня поглянув на Дагу, котра немов паралізована питанням, нерухомо сиділа за столом. Їхні погляди раптом зустрілись, і Данило прочитав в очах напарниці мольбу про допомогу.

— Її вбили, — сухо відповів Даня. — Якийсь мерзотник безжалісно вбив її, а потім закопав тіло на подвір'ї закинutoї хатини. Саме тому, Яніна вважалась зниклою безвісти, тому що поліція довгий час не могла знайти її тіло.

— Вона так і не вийшла заміж, ні родини, ні дітей. Жила лише роботою, — сумно промовив Михайло Вікторович.

— До речі, про роботу, — обережно втрутився в розмову Даня. — Вона вам щось розповідала про свою роботу? Можливо у неї були якісь конфлікти?

— Вона працювала акушером-гінекологом, тому тема її роботи не зовсім вдала для розмови за чашкою чаю, тим паче з таким старим дурнем, як я.

— Але можливо, у неї щось трапилось незадовго перед її зникненням. Спробуйте пригадати.

— У мене постійно трусяться руки, мені важко довго ходити, особливо підійматись сходами, але з пам'яттю в мене все чудово. Так, було дещо незвичайне в поведінці Яніни напередодні її зникнення. Я тоді запитав у неї, чи добре вона себе почуває і, чи у неї все гаразд. Пам'ятаю цю розмову, ніби вона була хвилин десять тому. Яніна стояла біля того вінка, але тримаючись за штору й обережно виглядала у вікно, ніби таємно стежила за кимось. Вона відповіла, що у неї відчуття, немов її хтось переслідує весь час. Я тоді не надав багато сенсу її словам, аргументуючи це втому. Адже, вона працювала майже без вихідних. А зараз розумію, що варто було тоді хоч постаратись їй допомогти.

— Вона не пояснила, що стало приводом для її занепокоєння?

— Ні, тоді вона жартуючи різко змінила тему, і більше ми це не обговорювали. А через три дні, вона зникла. Але в мене є одне припущення. У мене було вдосталь часу, аби проаналізувати всі наші з Яніною розмови, хоча їх і було багацько. Минулого року стався один дуже неприємний інцидент на її роботі. Яніна після того на кілька місяців втратила душевну рівновагу. Я всіх деталей не знаю, але зі слів Яніни мені вдалось зрозуміти, що пологи були занадто складними, дитя з'явилося на світ мертвим. Яніна звинувачувала себе, тому що потратили багато дорогоцінних секунд вагаючись щодо

кесаревого розтину. Я намагався втішити Яніну, але їй потрібен був час, аби усвідомити, що це може трапитись з будь-ким і її роль в цій трагедії незначна.

— А як щодо Маші? — знов різко змінив тему Данило. Він бачив, як Дагмарі тяжко давались слова в цій розмові, тому вирішив взяти справу у свої руки. І напарниця зовсім не заперечувала.

— Що ви маєте на увазі? — розгублено запитав Михайло Вікторович.

— Чи у Маші були якісь вороги? Можливо, її поведінка останнім часом теж була якоюсь дивною?

— Вороги у моєї Машеньки? — зовсім збитий з пантелику, перепитав господар і ледь розсміявся. — Ви що, які у Машеньки можуть бути вороги?! Вона наймиліше і безневинніше дитя у світі. Окрім того, вона в Києві вже не живе, лише час від часу приїздить до мене в гості. Іноді разом з Каріною, але частіше сама. Щоправда, ніколи не затримується довше ніж три дні. Та у неї тут і друзів майже не залишилось, всі розбрелись по містах, країнах. Ой, зараз хвилинку, — заявив господар і, підвівшись з-за столу, вийшов з кухні.

— Необхідно підняти архів лікарні, де працювала Яніна і вяснити, ким була та родина, що втратила немовля, — тихо пробурмотів Данило.

— В матеріалах Маші немає детальних подробиць особистого життя Борищука. Я знаю, лише те, що він неодружений і дітей в нього теж немає. Можливо, що це його дівчина втратила дитину і він вирішив таким чином помститись.

— Я зараз напишу Яріку, нехай пошукає в базі, — промовив Даня і, діставши свій мобільник, став набирати повідомлення для експерта-криміналіста.

— Ось, яку я маю незвичну річ для нашого часу, — збуджено заявив Михайло Вікторович повертаючись на кухню. У своїх руках він тримав фотоальбом. — Це шкільний фотоальбом Машеньки. Ви лише гляньте, яка ж вона красива дівчинка, — милуючись знімком Маші, господар не поспішав перегортати сторінку. — А ось весь її клас. Я звичайно всіх не пам'ятаю, лише тих, хто жив тут неподалік і весь час був на очах. Ось Настя, це ліпша подруга моєї Машеньки. Її родина теж живе в цьому домі на другому поверсі, але дівчинка кілька років тому переїхала звідси. Кохання покликало! — велично заявив господар. — А це Максим і Руслан. Бачите, вони близнята. Жили в сусідньому будинку, той що з жовтими балконами. Максимка був страшенно закоханий в Машеньку. Постійно проводжав її зі школи, в старших класах став квіти дарувати, на танці кликав, але Машенькі він чомусь не припав до душі. Однак вони всі добре дружили. Ось ще Андрій і Таня, вони жили на паралельній вулиці, така пара була

чудова. Шкода Андрій загинув кілька років в автокатастрофі. Таня залишилась сама з дитиною. І Дімка наш сусід поверхом вище. Теж безтями був закоханий у Машеньку. Бо вона й справді дуже красива, розумна й талановита дівчинка. Ой, як Дмитрик засмутився, коли вона переїхала жити до Швеції й намагався не пропустити жодного її візиту додому.

— А ви знаєте, як склалось життя всіх цих Машених друзів?

— Так, звичайно я часом зустрічаю їх на вулиці, коли виходжу на прогулянку, щоб ноги розім'яти. Мама Насті розповідала, що донька готується до весілля. Дімка разом з Максимом розвивають якийсь свій бізнес разом, а тому багато працюють і я їх дуже рідко бачу. Хлопці відклали свої любовні справи на потім й вирішили спочатку нажити майна. А от Руслан навпаки, уже одружений і, навіть, має сина.

— Це дуже цікаво, — протягнув Данило, розглядаючи маленькі фотографії учнів, під кожною з яких було написано прізвище та ім'я дитини. — Дозвольте, я зроблю фото?
— ввічливо запитав Даня, увімкнувши камеру на своєму телефоні.

— Так, звичайно, тримайте ближче.

— Дякуємо вам, Михайле Вікторовичу, за ваш час і за вашу допомогу, — нарешті видавила з себе Дагмара. — Нам уже час іти. Тримайтесь, будь ласка, і в разі будь-якої необхідності, телефонуйте будь-коли, не соромтесь. Я, як і ви, теж сплю мало. Щоправда, часу мені навпаки критично не вистачає.

— Ти ще молода. От доживеш до мого віку, теж будеш маятись з надлишком часу.

***

Заховавшись від пекучих променів сонця, слідчі присіли на одну із вільних лавок, що поодинокі стояли вздовж стежки в парку. Угледівши неподалік будку з кавою, Данило вирішив, що їм би не завадило поповнити запас енергії, завдяки черговій порції кофеїну. Очікуючи на своє замовлення, він дивився в сторону, де сиділа Дагмари. Попри нестерпну спеку, вона як завжди була одягнена у свій улюблений чорний колір. Її гардероб був дуже убогий на кольори, серед маси чорних речей легко було помітити кілька білих блузок та футболок і лише одну сукню перламутрового кольору, яку їй хтось колись подарував і яка так чудово підкреслювала колір її карих очей. І хоча Дага так ні разу й не одягла свій подарунок на вихід, сукня продовжувала самотньо чекати свого часу.

Закинувши ногу на ногу, Дагмара схилилась над листками паперу, занурившись у читання. Отримавши чергову задачу, Ярік відразу поспішив її виконати, завдяки цьому слідчі вже мали змогу кілька разів перечитати інформацію, яку для них знайшов експерт-криміналіст. Даня, як і решта колег, поважали хлопця, за його працьовитість і відданість роботі. Хлопцеві знадобилось чимало часу, аби заслужити повагу колег, адже з перших днів своєї служби йому прийшлося дуже тяжко. Занадто юний, занадто зарозумілий, занадто балакучий, він іритував своєю персоною всіх довкола. Але при першій же нагоді зміг продемонструвати всім, на що насправді здатний, і колеги поступово почали змінювати свою думку про нього. А з часом і взагалі прийнялися прислухатись уважніше до потоку слів свого юного колеги. Щоправда, часто його слова народжувались швидше думок і через це він сам міг легко заблукати в потоці свого монологу. Тим не менш це не завадило йому отримати від колег прізвисько Мудрий. Хоча прізвисько не мало нічого спільного з його справжнім прізвиськом Мориценко, але його ім'я Ярослав й високий рівень ай-к'ю все ж таки зіграли свою роль.

— Знайшла щось нове? — запитав Данило, протягнувши стаканчик з кавою Дагмарі й присів на лавку біля неї. Ніби по команді, вони обоє зняли свої окуляри й поклали їх поряд.

— Ні, але дуже пишаюсь роботою, яку проробив Мудрий. Сподіваюсь, він зможе якось пов'язати Борищука з рештою жертв, — промовила Дагмара, відпиваючи трохи кави.

— Бо на разі, цього зовсім недостатньо, навіть для того, щоб отримати ордер на обшук його квартири. А добровільно він нас навряд чи впустить.

— В його оточенні крутяться занадто поважні люди, тому мусимо бути обережними з ним, і доки не матимемо чітких доказів на руках, ліпше зайвий раз не турбувати його.

— Іноді так нестерпно миритися з законами! Адже, ми знаємо, що це він, але доказати не можемо. Погоджуюсь, цей звіт неспроможний підтвердити наші з тобою припущення. Жінка, що втратила дитину під час пологів, це дружина його компаньйона по бізнесу. Але не він наш вбивця, бо на час зникнення всіх попередніх жертв, він ще мешкав у Харкові. Логічніше було б вчиняти вбивства там, ніж за сотні кілометрів в Києві. Але в Харкові немає подібних справ, де фігурувало зникнення котрогось з лікарів.

— Борищук — вбивця, — заперечливо замахав головою Данило. — Можливо цей покидьок від народження псих, можливо в його житті щось трапилось, що спонукало його до такої жорсткої розправи. Але скоріше за все і те, і інше.

— Я вже просила Мудрого покопатись в біографії Борищука, але вона така бездоганна, ніби над нею попрацювала команда редакторів журналу про відомих людей.

— Убиваючи їх, він мститься, і йому зовсім байдуже, кому була заподіяна шкода, він вважає себе на кшталт месника, який бореться за справедливість. У випадку з Яніною, ми вже знаємо причину, внаслідок якої, він похоронив її заживо на подвір'я занедбаної хатини. Вбивство матері теж зрозуміле, таким чином він успадкував чималий спадок. Залишилось пов'язати решту п'ять жертв.

— Дочекаймось чергового звіту від Мудрого. Я дуже сподіваюсь, що йому вдасться знайти слід Борищука в справі кожного з лікарів. Але не забуваймо про справу Маші, у нас зовсім немає жодних зачіпок. Ми весь час топчемося на одному місці.

— Признаюсь чесно, я дуже сподівався, що перевірка одного із її колишніх однокласників нарешті проллє світло на цю справу. Але знов, як у випадку із хрестиком, всі надії виявились марними. У всіх є алібі на той вечір, хоча ми по цей час не знаємо точний час її зникнення. Тому я вважаю, ще зарано знімати з них підозру, — Данило закінчив говорити якраз в той момент, коли у нього в кишені задзвонив телефон. — Так, слухаю, — відповів Даня, продовжуючи ловити кожне слово, що доносилось з телефона. На мить він застиг, і кинув погляд на Дагмару, яка весь час уважно спостерігала за напарником. — Зачекай, Болік! Я зараз увімкну гучномовець на телефоні, аби Дагмара теж могла тебе чути й попрошу тебе ще раз повторити те, що ти тільки що сказав мені.

— Так, звичайно! — донісся з телефону енергійний голос судмедексперта. — Привіт, Дагмара! Мене добре чути?

— Привіт, Болік! — жваво привіталась Дага. — Так, чудово тебе чуємо.

— Я так розчарувався, що моя перша знахідка вам ніяк не допомогла, що став копатись глибше, щоб знайти бодай же щось, що могло б все-таки посприяти справі, — торохтів в трубку Болік, жонглюючи інтонаціями свого голосу. — Так от, як я тільки що сказав, Борищук не рідний син першої жертви. Те, що записано в її медичній картці, повнісінька маячня. Тому що експертиза показала, що жертва ніколи не народжувала.

ДЕНЬ 4

Дагмара раптово здригнулась на місці. Розплющивши очі, вона повільно і сонно заморгала, розглядаючись довкола, аби зрозуміти своє місце знаходження. Останнє, що вона пам'ятала, як сіла в машину до Дані й вони разом вирушили в дорогу. Дага повернула голову ліворуч, але не побачила поряд напарника. Вона була одна в машині, припаркованій біля якоїсь придорожньої забігайлівки. Мимо раз за разом на високій швидкості проносились автівки. Напевно гул однієї з них і розбудив Дагу. Вона підняла погляд і побачила, як до машини прямує Данило. В руках він тримав два паперові стаканчики й паперовий пакет з чимось в середині.

— Чудово, що ти вже прокинулась, бо мені дуже не хотілось тебе будити, — пробурмотів Данило, протягуючи у відчинене вікно каву й пакет з випічкою.

— Довго я була у відключці? — трохи ніяково запитала Дагмара.

— Ми ще, навіть, не встигли виїхати з Києва, як ти вже тихенько сопіла собі під ніс, — весело відповів Даня, сідаючи в машину.

— Хочеш, тепер я поведу, а ти поспиш? — запропонувала Дага, зануривши своє обличчя в пакет, звідки доносився спокусливий запах круасанів.

— Е-ні, залишилось менш ніж тридцять кілометрів. На зворотному шляху поведеш. Я радий, що тобі вдалось поспати, хоч би трохи. Наступного разу, коли у тебе виникнуть проблеми зі сном, заплануємо чергову подорож містами України, — сміючись промовив Даня і потягнувся за одним із круасанів. — Не повіриш, але сто років вже не їв круасанів.

— Повірю, бо ти виглядаєш на набагато старішу людину, скоро пісок почне сипатись, — по-діловому відповіла Дагмара, пережовуючи шматок випічки.

Вчора їм вдалось в'яснити, що у першої жертви Борищук Людмили є рідний брат, який проживав у передмісті Чернігова. Домовившись про зустріч, слідчі вирушили в дорогу з першими променями сонця. Дагмара надавала перевагу спілкуватись з людиною віч-на-віч, таким чином вона могла ліпше відчутти природу співбесідника. Данило погоджувався з нею в цьому аспекті, а тому, коли вони дізнались про те, що брат жертви живе в іншому місці, то навіть не стали обговорювати чи варто їхати, чи обмежитись телефонною розмовою. І ось проїхавши майже сто п'ятдесят кілометрів, вони нарешті заїхали на вузьку проїзну частину вздовж однієї з п'ятиповерхівок. Припаркувавши машину біля потрібного під'їзду, слідчі вийшли з машини й озирнулись довкола.

— Пані Дагмаро! — хтось окликнув позаду. Слідчі синхронно обернулись на голос, який покликав Дагу і побачили чоловіка літнього віку, який прогулювався тримаючи на повідку мопса.

— Андрію Семеновичу? — трохи невпевнено запитала Дага, коли чоловік разом із собакою підійшов ближче.

— Так, це я, — бадьоро відповів чоловік. — Доброго ранку! У нас з Панчохою в цей час запланована ранкова прогулянка. Будемо раді, якщо ви приєднаєтесь до нас і трохи прогуляємось разом. Вам з дороги не завадить трохи розім'ятись. Ми з Панчохою обожнюємо гуляти рано, коли ще немає спеки й задухи.

— Я так розумію, це Панчоха, — весело промовила Дага і присіла біля мопса.

— Так, це моя вірна подруга, вона розуміє мене краще, ніж дружина, — пожартував Андрій Семенович і почесав собаку по спині.

— А ось моя Панчоха, — залилась сміхом Дагмара, показуючи рукою на Данила. — Майор Кириленко, але він ще відкликається на Данило, — представила свого напарника Дага. Даня скривив незадоволену гримасу, проте не став коментувати слів напарниці, а просто потиснув чоловікові руку. Вирівнявшись в один ряд, всі разом без поспіху попрямували вперед вздовж будинків.

— Так що саме ви хотіли дізнатись про Люду? — запитав Андрій Семенович після короткої історії проте, як його діти подарували йому мопса.

— Скажіть, у вашої сестри є родина? У вас різні прізвища. Вона була заміжня? — запитала Дага, зосередивши свій погляд на вухатій приятельці співрозмовника.

— Найбільшою своєю помилкою в житті Люда вважала свій ранній шлюб. Вона вийшла заміж, коли їй ледь виповнилось вісімнадцять. Вона тоді була вже на шостому місяці вагітності. Вона вийшла заміж за свого однокласника. Він справляв враження досить ввічливого і розсудливого юнака. Але ні він, ні Люда насправді не були готовими до дорослого життя. Тому одного дня він просто зник, а сестра впала у відчай. Мені на той час було двадцять три роки, я теж тільки-но одружився, а тому віддалився від нашої родини, аби будувати власну. Я був настільки заклопотаний своїми справами, що рідко навідувався додому, а тому й не підтримав сестру в той складний для неї час. Батьки теж не спішили огоргати її своїм співчуттям й підтримкою, тому вона зовсім опустила руки, опинившись в такій скрутній ситуації. І дурне дитя наслухавшись порад таких же дурних подруг, вирішила народним методом позбутись дитини. І їй це вдалось, вона втратила немовля, але разом з ним і будь-яку надію, що Бог подарує їй ще один шанс коли-небудь стати матір'ю. Тоді Люда не дуже

переймалась через цей діагноз лікаря. Але це допомогло їй вирішити, ким вона хоче стати. Тому й пов'язала своє життя з гінекологією. Пізніше вона розлучилась зі своїм горем чоловіком, і після цього вже більше не наважувалась на чергову спробу збудувати свою родину. Вона з головою занурилась спочатку в навчання, потім в кар'єру. Між тим роки йшли. У мене вже підростало двійка дітей. Люда продовжувала вести самостійне життя. Пам'ятаю вона не раз віджартовувалась, що заміжня за своєю роботою. Їй вже тоді виповнилось тридцять чотири, коли вона заявила мені, що хоче всиновити хлопчика своєї подруги, яка померла. Я не знаю подробиць смерті тієї жінки, тільки те, що вона померла під час якоїсь операції. Раніше вона була пацієнткою Люди, а потім вони заприятелювали. Людмила часто про неї розповідала, але знов таки жодної конкретики, просто хаотично вирвані уривки з їхніх розмов. Але я знаю, що після смерті тієї подруги у неї залишився семирічний син. У Люди зайняло довгих три роки на те, щоб всиновити хлопчика. На той час вона вже працювала і мешкала в столиці, де її по суті ніхто взагалі не знав. Тому вона заплатила за те, аби приховати факт про всиновлення та почати життя з чистої сторінки разом з хлопчиком. Вони разом приїздили до нас щороку на Різдво, і щоразу я намагався віднайти в її очах оту материнську любов, з якою мати дивиться на дитя, але минуло кілька років, а я так і не побачив в її очах нічого, окрім жалості й смутку. Спочатку я переконував себе, що їй просто потрібен час, адже цей хлопчик це не частинка її самої, тому у неї ще не з'явилися материнські почуття до нього. Але потім я з жахом зрозумів, що вони ніколи не з'являться. Ні, вона не ображала хлопчика, навпаки він мав все, що хотів і навіть більше. Єдине, чого Люда не спроможна була дати дитині, це материнську любов. Її очі давно потонули в печалі й з кожним візитом вона ставала темнішою за випалене поле. Якби я тільки міг дати їй бодай частинку свого щастя, то зробив би це не роздумуючи. Одного разу я запитав її впрост, навіщо вона всиновила дитину, якщо від цього відчувається ще більш нещасною. Вона мені тоді відповіла, що не бачила іншої можливості спокутати свою провину перед подругою, що померла. Коли я запитав, що саме вона має на увазі, то сестра відповіла, що смерть подруги на її руках. А тому це був її обов'язок виховати дитину, яка залишилась сиротою. І більше ми не розмовляли на цю тему.

— Тобто подруга вашої покійної сестри теж родом звідси? — уточнила Дага, коли вони вже знову повернулись до місця зустрічі.

— Так, у неї ще таке прізвище. Зараз постараюсь згадати, — задумався чоловік трохи опустивши голову й тримаючи рукою своє підборіддя. — Грибівська. Точно! А от ім'я

вже не пригадаю. Але ви можете поспілкуватись з її сестрою, вона власниця кав'ярні під назвою "Симфонія", що поряд з Національним університетом. Сподіваюсь, вона зможе детальніше розповісти про трагедію, що трапилась з її сестрою. Люда не спішила мені розповідати всі подробиці, та й чесно кажучи, мені тоді було не цікаво слухати її балаканину. А от зараз я із задоволенням слухав би її не відволікаючись ні на що, — тяжко зітхнув Андрій Семенович. — Чи я можу ще чимось вам допомогти?

— Так, — швидко відповіла Дагмара, і потягнулась рукою й свою сумку. — Скажіть, будь ласка, ви випадково не знаєте, чи був у вашого племінника ось цей хрестик? — запитала Дагмара і протягнула співрозмовнику кілька фотографій, на яких була зображена ювелірна прикраса з обох сторін. Перш ніж взяти знімки до рук, чоловік дістав із кишені футляр в якому були окуляри. Насунувши їх на носа, чоловік поглянув на знімки й ледь посміхнувся.

— Цей хрестик колись давно я придбав у колеги по роботі. Пам'ятаю, їй дуже були потрібні гроші й вона продала мені його майже за безцінь. Й саме цей хрестик став моїм подарунком на повноліття Сергія.

***

Інтер'єр кав'ярні під назвою "Симфонія" вражав своїм розмаїттям кольорів. Стіни були пофарбовані в ніжно рожевий та блакитний кольори, які переплітались одне з одним, немов у танці. Диванчики янтарного та стільці фіолетового кольорів, білі маленькі столики та кілька зелених великих столів, чашки різного кольору змушували кожного гостя, який потрапив сюди вперше, на мить забути про реальність й дозволити своїй фантазії трохи побешкетувати. Попри те, що в кав'ярні було досить людно, все ж можна було розчути мелодію в стилі джаз, яка спокійно грала на фоні.

Слідчі мовчки пройшли до одного із вільних столиків, що стояв поряд із книжною шафою, яка була щільно заставлена різними авторами і їх працями. Слідчі спантеличено розглядали все довкола, ніби вперше бачили таку гамму кольорів. Не встигли вони ще повністю отямитись від атмосфери закладу, як перед ними з'явилась дівчина.

— Доброго дня! Що бажаєте замовити? — залепетала офіціантка.

— Доброго дня! Можна нам, будь ласка, дві кави й щось перекусити? — відповів Даня, зосередивши свій погляд на посмішці дівчини.

— У нас сьогодні блюдо дня — це французький пиріг з куркою та грибами. Дуже смачний. Хіба що, ви бажаєте щось із солодкого?

— Ні-ні, цей пиріг буде як раз.

— Тоді дві кави й два шматки пирога, вірно? — перепитала дівчина, поглядаючи то на Данила, то на Дагмару.

— Так, все вірно, — підтвердив Данило. — А скажіть, будь ласка, чи власниця кав'ярні зараз тут?

— Світлана Валеріївна? — здивовано запитала дівчина.

— Якщо її прізвище Грибівська, то так.

— Зазвичай Світлана Валеріївна приходиться близько дванадцятої, але сьогодні ми проводимо інвентаризацію, тому вона має скоро з'явитись.

— Чи не могли б сказати їй, коли вона з'явиться, що нам конче необхідно з нею поспілкуватись. Тому нехай виділить для нас хвилинку часу і підійде, добре? — попросив Даня.

— Так, звичайно, — розгублено відповіла дівчина і поспішила через весь зал до барної стійки.

— Про що ти думаєш? — запитав Даня, спостерігаючи, як Дага занурилась у вирій своїх роздумів.

— Ніколи не замислювалась над існування стількох кольорів, а тим паче ніколи не думала, що їх всі можна поєднати в одному місці. Очманіти можна! Немов тут плюнула веселка, — ледь чутно випалила Дага.

— Розумію, для людини, відданої фанатки чорного кольору, цей заклад став повним відкриттям того, що у світі існують інші барви. Можливо є сенс переглянути свій гардероб?

— Ні, ні за що! Мені подобається чорний колір, він максимально передає мій щоденний настрій й окрім цього чудово пасує до нашої роботи. Лишень уяви, що я приїду на місце чергового вбивства в блузці помаранчевого або червоного кольору. Я вважаю це зовсім недоречно.

— А що думаєш про справу? — запитав Данило, пильно розглядаючи назви книг, які знаходили відразу позаду Даги.

— Ми підтвердили наші припущення, що хрестик дійсно належав Борищукові, і це лише в черговий раз доказує, що ми рухаємось в правильному напрямку. Але цього не достатньо, аби притиснути його до стінки. Його адвокати швиденько відмажуть його, спираючись на те, що Борищук міг загубити хрестик на тому подвір'ї раніше, коли

бував там, а вбивця навмисно його підкинув до одного із ящиків. У нас немає жодного підтвердження, що саме Борищук загубив той клятий хрестик, коли заживо закопував чергову жертву.

— Значить, потрібно знайти це підтвердження.

— Ось ваше замовлення, — промовила офіціантка, розставляючи перед гостями чашки із кавою і тарілки з пирогом. — Я зателефонувала до Світлани Валеріївни, вона буде на місці за десять хвилин. Можливо вам ще щось потрібно? — ввічливо поцікавилась дівчина, перекидаючи свій погляд з Дані на Дагу.

— Ні, красно вам дякую!

— Смачного! — побажала офіціантка і поспішила до наступного столика.

Тільки-но слідчі закінчили насолоджувати своїм скромним обідом під звуки ніжної джазової мелодії, як до кав'ярні ввійшла висока, огрядна жінка і впевненою ходьбою направились до дверей, які були поряд із барною стійкою. Зникнувши на мить за дверима, жінка знову повернулася до зали, але вже без сумки в руках. На ній була ніжно-блакитна сукня, здавалось, немов частинка неба упала на неї. Офіціантка підійшла до жінки й щось прошепотіла на вухо, делікатно киваючи головою в напрямку стола, за яким сиділи слідчі. Дага спостерігала за легкою ходьбою жінки, яка ніби плівла до них.

— Доброго дня! Мене звати Світлана Валеріївна і я власниця цього закладу, — привіталась жінка, зупинившись біля столика гостей. — Мені сказали, що ви хотіли зі мною про щось поговорити. Я вас слухаю. Чим можу допомогти?

— Доброго дня, пані Світлано! Мене звати Данило, а це моя напарниця Дагмара. Ми слідчі оперативно-кримінальної групи, — представився Даня, показуючи своє посвідчення. — У нас є декілька запитань щодо вашої покійної сестри. Де б ми могли спокійно поговорити?

— Слідчі, — оторопіло повторила власниця закладу. Кілька секунд, вона ніби намагалась осмислити щойно почуте, перш ніж знов заговорити. — Так, ходімо до мого кабінету, — запропонувала жінка і перша направились назад до дверей, за яким, як виявилось, знаходився її кабінет. Хоча ця кімната більше нагадувала комірчину для непотрібних речей, адже на підлозі повсюди стояли різні коробки наповнені мотлохом. Серед безлічі цих коробів, знайшлося місце для робочого столу, крісла, а також для одного диванчика на кшталт тих, що стояли в залі. Світлана Валеріївна поспішила звільнити місце на дивані, знявши з нього кілька коробів, які поставила тут же на гору з інших коробів. А сама присіла в крісло за своїм столом. — Я перепрошую за безлад, —

стурбовано промовила жінка. — Весь час намагаюсь дати лад цим коробам, але щоразу, коли наступного дня приходжу сюди, мені здається, ніби їх стало ще більше. О, і до речі, можете не хвилюватись, сюди ніхто не зайде без стуку. Мені дуже пощастило з персоналом, всі дуже виховані діти. Так, чим я можу вам допомогти?

— Річ у тім, що ми зараз працюємо над однією справою, в якій фігурує ваш племінник Борищук Сергій. Щоправда, раніше у нього було інше прізвище.

— Він щось накоїв? — різко запитала жінка.

— Ми будемо з вами максимально відвертими й сподіваємось, що ви вчините так само, — спокійно відповіла Дага, жадібно спостерігаючи за виразом обличчя їхньої співбесідниці. — Він підозрюється у вбивстві кількох людей. Але щоб це доказати, нам потрібно розібратись в його минулому, щоб зрозуміти, що змусило Сергія піти на такі тяжкі злочини.

— А я зовсім не здивована, що ви підозрюєте саме його. Я ще тоді знала, що з цієї дитини виросте монстр. Досить нелегке дитинство в нього, — пробурмотіла Світлана Валеріївна, відкинувшись у своєму кріслі, вона стала погойдуватись в ньому. — Знаєте, діти часто повторюють життя своїх батьків, зі словами “у мене все буде по-іншому”. Надя, моя покійна сестра, була мені рідною лише по матері, а от батьки у нас були різні. Матір вдруге вийшла заміж. На жаль, часто буває, що з появою другої дитини, перша немов перестає існувати, вона поступово стає невидимою для своїх батьків. І наша родина не стала виключенням. Я завжди бачила ту різницю між нами, як батьки відносились до мене, і як до Наді. І через це мені було так сумно. Адже, вона теж хотіла любові й тепла, яке діти мають отримувати від своїх батьків. Але мій тато ненавидів Надю, й регулярно всіляко знущався з неї, а іноді, коли напивався, то простягав руки. Напевно палке кохання до батька напустило туману в мамині очі, тому що вона чудово вдала весь час, ніби нічого не помічає. Обмежена батьківською любов'ю, Надя стала шукати її в чоловіках. Вона марила тим, щоб знайти чоловіка, який зможе компенсувати їй той дефіцит ніжності й тепла, якого вона не отримувала вдома. Врешті-решт у двадцять три вона все ж таки знайшла свого принца від якого й народила сина. Саме в цей момент, ми з нею сильно зблизились і, навіть, стали ліпшими подругами, хоча мені на той час було лише п'ятнадцять років. Але у Наді майже не було друзів, а мені подобалось бавитись з немовлям. Не можу сказати, що Надя дуже раділа з нагоди, що стала матір'ю, але так того хотів її обранець. Заради нього Надя була готова на все. Але матір'ю вона була жахливою. Коли чоловік йшов на роботу, вона могла без проблем залишити немовля саме вдома й піти прогулятись по

крамницях, або прийти до нашого дому доки батьки були на роботі й лягти поспати на кілька годин. Я взагалі уявлення не маю, як те бідне дитя вижило, бо це був лише початок його жалюгідного життя. Коли дитині виповнилось три роки, хлопець покинув Надю заради іншої. Для сестри це був досить болісний удар і всю свою ненависть вона виплеснула на дитині. Бідолашне, ні в чому неповинне дитя, воно навіть не розуміло, чому його мама так жорстоко з ним поводить. Одного разу вона його так побила, що малий ледь не втратив око. І тим не менш він продовжував тягнути свої рученята до мами, шукаючи в ній бодай краплю любові, якої не було. Але Надя страждала не довго і скоро знову пустилась на пошуки кохання, змінюючи партнера за партнером. Вона була жалюгідною в той час, але я намагалась її зрозуміти, тому що знала, що їй довелося пережити у домі батьків. Згодом, вона все ж знайшла чоловіка, котрий розгледів в ній щось неймовірне. Він, навіть, полюбив її сина більше ніж вона коли-небудь його любила. Але новий партнер сестри заявив, що одружиться з нею лише тоді, коли вона народить йому дитину. І тут виявилось не все так просто, Надя чомусь ніяк не могла завагітніти. Саме в цей період її життя, вона познайомилась з Людою, котра була її гінекологом, а згодом вони стали подругами, — ледь посміхнулась Світлана, втупивши свій погляд над головами слідчих. — А потім Люда виявила якусь пухлину на одному із яєчників Наді й почала наполягати на терміновій операції. Навіть порадила, де ліпше зробити операцію. Згодом Надю прооперували, так тільки через ганебну недбалість, їй видалили замість хворого яєчника, здоровий. Через халатність тих недоумків в білих халатах, була поставлена велика і жирна крапка на щасливому майбутньому Наді. Але проблема хворого яєчника нікуди не зникла. Тому її вирішили оперувати вдруге. Хтось скаже, що серце Наді не витримало чергової операції, а я впевнена, що воно просто перестало битись, тому що було позбавлене всілякого сенсу. Після її похоронів соціальні служби забрали Сергія до дитбудинку, адже нашим батькам було зовсім байдуже на його існування. Після того, як Надя переїхала від них, вони взагалі перестали спілкуватись, а про внука батьки знали лише з моїх слів. Їм, навіть, не було цікаво подивитись на нього. А я теж тоді не могла прихистити племінника, адже я була студенткою, мешкала в гуртожитку на одну стипендію. Раз на місяць я навідувала його в дитбудинку, аж згодом Люда його всиновила, і вони переїхали жити до Києва. Відтоді я бачила їх лише кілька разів і то випадково. Але я помітила, як Сергій повільно висмоктує життя із Люди. Від тієї красивої й елегантної жінки, яку я запам'ятала, з часом залишилась лиш тінь. Вона весь час звинувачувала себе в смерті Наді. Хоча, як на мене, це все доля й невдалий випадок. Цікаво, як зараз поживає Люда?

— Вона вже понад чотири роки, як мертва, — вирвалось з уст Дагмари.
— О, боже, який жах! — прикривши однією рукою уста, промовила власниця закладу.
— Більш ніж впевнена, що це справа рук мого племінника.

***

— Що скажеш? — запитала Дагмара, коли вони повертались до столиці.
— Навіть, не знаю з чого почати. Від цих душевних історій, у мене така каша в голові,
— відмахнувся Даня, пильнуючи за дорогою.
— Якщо хочеш здрімнути, то давай я поведу, — запропонувала Дага.
— Ні, я в порядку. Просто намагаюсь проаналізувати все, що нам вдалось в'яснити сьогодні.
— Ну, як мінімум, ми дізнались звідти в Борищуку стільки жорстокості. Все завдяки егоїстичній матері, якій було цілком начхати на дитину, і вона шукала лише власне щастя. І відомо звідти ненависть до лікарів, напевно він вважав, що саме через них його мами не стало.
— Так, у хлопця дійсно великі проблеми із психікою. А ще одному Богу відомо, що йому прийшлося пережити за майже три роки в дитбудинку. Його потрібно було не всиновлювати, а відразу віддавати на лікування до психіатрії.
— Напевно, Людмила переживаючи свою провину, одного разу розповіла хлопцеві, чому саме його мати померла. При цьому не змовчала, що це її вина, тим самим підписала собі вирок, — припустила Дага, підтягуючи гумку, яка тримала копицю її каштанового волосся зібрану у високий хвіст на голові. — Наступна трійка це ті лікарі, що оперували Надю. Разом уже чотири жертви. Ще одна, це акушерка, яка приймала пологи у жінки його товариша. Це п'ять. Залишилось в'яснити ще двох і пов'язати їх з ним. Але навіть, якщо не вдасться цього зробити, вистачить і п'ятьох. Потрібно тільки доказати, що це його рук справа, — підсумувала Дагмара, і в цей момент її телефон завібрував у неї в сумці. Вона дістала його, та відразу включила на динамік. — Привіт, Болік! Знову щось знайшов для нас? — поцікавилась Дага, тримаючи телефон в одній руці, а другою потягнулась за пляшкою з водою.
— Дага, вибач, що я тобі про це повідомляю, — голос Боліка бринів монотонно. — Знайшли труп Маші.

ДЕНЬ 5

Дагмара лежала в цілковитій темряві на своєму ліжку, ледь заплющившись очі з яких котились одна з одною сльози. Вона плакала так тихо, немов хтось навмисно зменшив гучність. Крізь розпач і сльози, вона відчула, як смердить її одяг, який наскрізь пропах трупним смородом, що заповнив весь простір моргу. Дага вже якийсь час намагалась змиритись з думкою, що Маші більше немає в живих, але думати й бачити на власні очі це виявилось зовсім різні речі. Перед очима все ще стояла картина, яку вона побачила, як тільки разом з Данилом дібрались до столиці. Через спеку на вулиці, оперативна група не стала чекати на них, адже труп був на стадії розкладення, тому слідчі побачили тіло вже на столі в морзі. Ще зовсім нещодавно це була красива молода дівчина, яка чарувала своєю вродою всіх довкола, але тепер її в'яле тіло розпухло й шкіра почала шматками відшаровуватись. Миле й завжди привітне обличчя дівчини було розбите вщент, немов воно було з порцеляни. В день смерті, дівчина була одягнена в білу мереживну сукню, яку вбивця розірвав на тілі своєї жертви, немов хижак, й тепер це більш було схоже на брудну ганчірку, яка подекуди мала багрові плями.

Не відриваючи свого погляду ні на мить, Дага крок за кроком наближалась до столу із тілом. Нею трясло, немов від холоду, і водночас її органи чуття різко перестали виконувати свої функції, немов відмовлялись брати участь в цьому жахітті. Вона перестала відчувати сморід, не чула, що говорить Болік, і не бачила нічого, окрім тіла Маші і яскравого світла лампи, яка освітлювала кожен міліметр тіла. За свою кар'єру Дагмарі приходилось бачити чимало трупів на цьому столі і йому подібних, але всі трупи були для неї безликими жертвами, життя яких зненацька обірвалось, не без допомоги іншої людини. Вона завжди цинічно відносились до жертв, і забувала про їх вигляд, щойно за нею зачинялись двері морга. Але цього разу жертва не була безликою, це була частинка минулого Даги. В її пам'яті відразу закружляли, немов в ритмічному танці, різні спогади пов'язані з Машею. Дага потягнулась своєю рукою до руки дівчини й ледь провела пальцем по її зап'ястку, на якому виднілось татуювання “Forever young”. “Які пророчі слова”, — подумала Дага, зосередивши свій погляд на татуюванні.

Дага накрила своє обличчя подушкою, міцно притиснувши її, й закричала що було сили, намагаючись випустити весь біль із середини. Вона продовжувала лежати на своєму ліжку і кричати в подушку, до поки їй не забракло повітря. Вона відкинула

подушку в сторону й стала жадібно хватати ротом повітря, намагаючись врешті-решт заспокоїтись. Дага піднялась і сіла на край ліжка. Вигляд мертвої Маші ніяк не зникав з-перед очей. Вона поглянула на годинник, було лише пів на другу ночі. Дага спробувала зосередитись над тим, що робити далі, але вона була настільки втомленою, що не могла знайти в собі сил, аби, навіть, підвестись на ноги. Ця справа повністю її виснажила. Смерть Маші безжалісно обірвала ту крихітну квітку надії, що весь час самотньо росла в закутках душі Дагмари. І лиш тепер, повалившись знов на ліжку, вона скрутившись калачиком й перш ніж провалитись в глибокий сон, ще раз прокрутила слова судмедексперта.

— Її знайшли сьогодні випадково якісь проїжджі. Родина зупинилась на обочині, аби перепочити трохи з дороги. Діти почали бігати довкола й помітили, як щось біліло під сухими гілками, підійшли ближче, відтягнули одну гілку і побачили таке. Впевнений, що відтепер це найгірша відпустка для тієї родини, — тяжко зітхнув Болік. — Смерть наступила від асфіксії. Припускаю, що вбивця задушив її поясом від сукні, який зірвав, під час боротьби. Про те, що дівчина чинила опір, свідчать сліди епітелію вбивці під нігтями жертви. Але спочатку вбивця завдав їй удар по голові, чимось на кшталт каменя, його поки що не вдалось знайти. Від удару, жертва знепритомніла і вбивця почав її гвалтувати. Про це свідчить розрив промежини та гематоми зовнішніх статевих органів жертви. Припускаю, що в процесі сексуального насильства жертва отямилась й намагалась вирватись із кровожерливих лап свого мучителя, але він навіть не думав зупинятись. В результаті він задушив жертву. А вже після, з невідомої мені причини, розбив її обличчя, проломивши кістки лицьового черепа, — спокійним голосом розповідав Болік, намагаючись не зустрітись поглядом з Дагмарою. — У нас є його ДНК, перша позитивна.

— Одна з найпоширеніших, — сухо додав Данило, стоячи трохи позаду напарниці.

***

Дагмарі здалось, ніби вона спала цілу вічність, перш ніж телефонний дзвінок розбудив її. Вона зиркнула на годинник на екрані телефона. Шоста двадцять дві. Більш ніж чотири години, це був її рекорд за останній тиждень. Вона натиснула зелену кнопку на екрані й поклала телефон собі на вухо, продовжуючи нерухомо лежати головою на подушці не розплющуючи очей.

— Ти як? — почувся хриплий голос Данила.

— Дивно, але мені вдалось нарешті поспати цієї ночі, — сонно відповіла Дага.

— Вибач, що розбудив, але справа термінова.

— Прошу тебе, тільки не говори, що той клятий покидьок знову когось убив. Бо я відразу заявляю, що цієї ж миті поїду до нього додому й без краплі жалю всаджу в нього всю свою обойму.

— Я, навіть, складу тобі компанію в поїзді до нього додому, тільки стріляти вже немає сенсу. Борищук мертвий.

— Що? — від почутого, Дагмара в одну секунду зірвалась на ліжку, ніби слова Данила вдарили її тіло током. І в цю ж мить вона впіймала носом сморід, який парив в її кімнаті. А джерелом цього смороду була вона сама, а точніше її одяг, в якому вона заснула вночі. — Мені потрібно пів години, аби привести себе до ладу.

— Добре, буду чекати внизу близько сьомої, — відповів Даня, і завершив розмову.

Квартира Борищука знаходилась на сьомому поверсі елітної багатоповерхівки в центрі міста. Коли слідчі прибули на місце, там уже працювала оперативна група. Ще біля квартири Дагмара вловила запах смерті, яким тягнуло з відчинених дверей, і на мить зупинилась, пропускаючи Данила вперед.

Передпокій квартири різко переходив у велику й простору кімнату на кшталт кухні-студії. Дизайн квартири був виконаний у ніжно білих тонах, а тому багрянні бризки крові на стіні, столі та кріслах виглядали дуже контрастно. Першим, що привертало увагу кожного, хто входив до студії, це була велика почорніла калюжа крові, яка хаотично розтеклась по білій керамічній плитці. Поєднання цих двох кольорів було настільки заворожуючим, воно немов брало в полон очі будь-кого, хто затримував свій погляд довше ніж на декілька секунд. Доповненням цієї картини було тіло молодого чоловіка, яке лежало посеред калюжі. Він лежав на животі, а його обличчя з широко відкритими очима було повернуте в сторону входу в студію, немов таким чином він спостерігав за кожним, хто тут вештався.

— Вбивця проломив йому череп кількома сильними ударами ззаду, — заявив Болік, побачивши слідчих. — Удари нанесені ззаду, дають право припускати, що жертва була в добрих стосунках з вбивцею. Він не відчував жодної загрози з боку вбивці й саме тому повернувся спиною до нього.

— Слідів злому дверей немає, жертва сама впустила вбивцю до квартири. І це ще раз підтверджує, що жертва добре знала свого вбивцю, — зненацька до розмови долучився Ярік, який звідкілясь з'явився в кімнаті. — Серед палітри з відбитків пальців, могу

сказати, що гості в цій квартирі, явище рідкісне. Або ж тут часто і ретельно прибирають. Поки що вдалось ідентифікувати відбитки жертви та його дівчини. Але маю ще парочку відбитків, які належать невідомим. Можливо серед них є відбитки нашого вбивці, — діловим тоном випалив Яркі. — Поки що нам відомо, що жертву знайшла його дівчина, яка повернулась додому близько шостої ранку. Вона відразу викликала поліцію. Як стверджує дівчина жертви, всі цінні речі, а їх тут немало, на місці. Тому можна виключити, що вбивство скоєне з метою пограбування. Також продовжуються поквартирні опитування, можливо вдасться знайти якогось свідка.

— А знаряддя вбивства? — поцікавився Даня, схилившись над жертвою, аби краще роздивитись рану на його потилиці.

— Тяжкий предмет, на кшталт молотка, або, навіть он тієї статуетки, яка стоїть там на кухонній стільниці, — Болік показав рукою на масивну статуетку у формі вигнутого жіночого тіла. Поділ декору був металевим. — Я впевнений, що вона лиш на перший погляд здається чистою, при ретельній перевірці, я знайду там сліди крові жертви.

— Тобто вбивця міг схопити перше, що попало під руку. Отже, він не планував вбивство заздалегідь, скоріш за все, це вбивство в стані ефекту. Між вбивцею і жертвою виникла суперечка і в пориві злості, вбивця завдав удару, — припустив Даня. — Виглядає, ніби це випадкове вбивство.

— Не вірю я в таку випадковість, — сухо промовила Дага. — Так можна було б припустити, якби ми не знали жертву. Але враховуючи всі останні події, я не погоджуюсь, що це випадкове вбивство.

— Хочеш сказати, що хтось дібрався до Борищука швидше за нас і помстився за вбивство своєї рідної людини? — Даня продовжував накидати версії.

— Якби це була помста, то вбивця прийшов би підготовленим, а не хватав би перше, що попаде під руку. Ні, тут має бути щось інше.

— А якщо припустити, що у Борищука був спільник, який допомагав йому вчиняти всі ті звірства. І коли ми вже майже підбирались до Борищука, той пригрозив спільнику, що здасть і його. Вбивством Борищука, спільник отримав гарантію на власний спокій.

— Ось це вже реальніша історія. І якщо це дійсно так, то вбивши Борищука, вбивця відкинув наше розслідування на самий що не є початок. Адже ми весь час копали лише під Борищука, ми не розглядали варіант зі спільником. А де дівчина жертви? — різко поцікавилась Дага.

— Там, в сусідній кімнаті, — відповів Болік, не відриваючи свого погляду від тіла. Дага відправилась в сторону передпокою, звідки були двері до ще декількох кімнат. В одній із них вона знайшла дівчину, яка розгублено збирала речі.

— Доброго ранку! — привіталась Дага, обережно ввійшовши до кімнати. — Мене звати Дагмара, я слідча оперативно-кримінальної групи й веду розслідування по цій. Скажіть, будь ласка, як я можу до вас звертатись?

— Оля, — коротко відповіла дівчина збита з пантелику, різкою появою слідчої. — Я д-д-дівчина С-с-сірьожі, — заїкаючись додала вона.

— Дуже добре. У мене є кілька запитань до вас.

— Але мене вже допитували, — оторопіло відповіла дівчина, продовжуючи тримати в руках свої речі.

— Так, я знаю. Але мені потрібно ще раз уточнити деякі питання. Скажіть, будь ласка, як давно ви знайомі з вбитим?

— Понад два роки. Ми збирались одружитись в жовтні, — заявила дівчина, ледь стримуючи сльози. Вона зробила кілька кроків і присіла на край ліжка, біля валізи, в яку до цього часу збирала свої речі. — Потрібно буде скасувати все, — промовила дівчина, розглядаючи свої руки, ніби бачила їх вперше.

— Скажіть, чи у Сергія були вороги? Можливо, якісь конфлікти з кимось, про які він вам розповідав?

— Сірьожа був дуже спокійний і стриманий. Навіть занадто стриманий. Його було дуже важко вивести з рівноваги. Саме це мені подобалось в ньому найбільше. Адже я цілковита протилежність йому в цьому плані. Занадто емоційна і маю вибуховий характер. Так, ми часто сварились, але вже через кілька годин розлуки, і я перша бігла до нього миритись, — крізь сльози розповідала дівчина, а потім різко підняла голову і поглянула на Дагмару. — Кілька днів тому, я дійсно чула, як Сірьожа з кимось сварився телефоном. Я готувала вечерю на кухні, коли почула, як він кричить на когось. Я так здивувалась, тому що до цього лише кілька разів чула, щоби Сірьожа на когось кричав. Моя цікавість взяла верх над моєю вихованістю і я підійшла ближче до кімнати, де був Сірьожа. Але я почула тільки, як Сірьожа запитував: “Якого біса ти закопала їх там?”.

— Закопала? — Дагмара зненацька перебила розповідь співрозмовниці. — Тобто Сергій розмовляв телефоном з жінкою? Ви впевнені?

— Так, я впевнена, що чула, як Сірьожа сказав саме “закопала”. Тому що мені стало так цікаво, що за жінка, з якою він розмовляв, що зрештою зважилась запитати у нього про

це того ж вечора. Але він грубо відповів мені, що це не моя справа й ліпше мені про це нічого не знати.

— Жінка, це вже цікаво, — задумалась Дага. — Котрих жінок з оточення вашого покійного хлопця ви знаєте?

— Сірьожа займався рекламою, і в нього було багато замовниць жінок, але це лише по роботі. Взагалі у нього було дуже мало друзів, в цьому плані Сірьожа був самотником. Спочатку мене це насторожувало, але потім я звикла до його способу життя. Мене більше влаштовувало те, що після роботи він відразу поспішає додому і весь свій вільний час проводить лише зі мною, ніж би він шлявся невідомо де, і невідомо з ким.

— Тим не менш у нього ж були якісь друзі, котрих він запрошував додому?

— Відколи я переїхала до Сірьожі, я ніколи не бачила гостей у цій квартирі, — сумно відповіла дівчина. На порозі кімнати з'явився Данило.

— Оля, це мій напарник, майор Кириленко, — поспіхом повідомила Дага, помітивши напарника. Вона занурила руку у свою сумку, дістала нотатник і ручку, й швидко щось записала. Потім вирвала клаптик паперу і протягнула його дівчині. — Тримайте, тут мій номер телефону. Якщо ви згадаєте ще щось, навіть, якщо вам здається, що це не важливо, все одно, зателефонуйте до мене.

— Добре, — киваючи головою, дівчина взяла клаптик паперу і декілька секунд дивилась на цифри, що були записані на ньому, ніби намагалась закарбувати їх у своїй пам'яті. — Ви знайдете його? — ледь тихо запитала дівчина, коли Дагмара вже направилась до дверей кімнати.

— Обов'язково! — впевнено заявила Дага. В її погляді читались слова підтримки та співчуття, але вона не намілилась їх озвучити, тому швидко поспішила зникнути з кімнати. Вже майже на порозі кімнати, вона різко зупинилась, затримавши свій погляд на одному із фото, що висіло на стіні. Зі знімка на Дагу дивилось ледь усмінене обличчя покійного Борищука і ще двох юнаків, які стояли поряд із ним. Погляд Дагмари зачепився за одну маленьку деталь на фото, а саме на хрестик, який їй уже доводилось бачити й, навіть тримати в руках. — Олю, ви випадково не пам'ятаєте, коли ваш покійний хлопець загубив свій ланцюжок із хрестиком?

— Що? — спантеличена питанням, перепитала дівчина.

— Ось тут на фото, Сергій на шиї має хрестик. Мені необхідно знати, коли він його загубив?

— Коли ми познайомились із Сірьожею, він уже тоді не носив жодних ланцюжків.

— А познайомились ви ...

— Близько двох років тому, — нагадала дівчина.

— Дякую, — відповіла Дага, і вийшла з кімнати.

— Вдалось щось в'яснити? — запитав Даня, коли вони пробирались до ліфта, крізь натовп оперативників.

— Він сказав “закопа-ла”, — Дага зробила особливий акцент на останньому складі слова. Двері ліфта відчинились, і слідчі разом зайшли в пусту кабіну ліфта.

— Тобто? Не розумію, що ти маєш на увазі?

— Дівчина Борищука нещодавно чула, як він сварився з кимось телефоном й запитував свого співрозмовника “навіщо ти їх там закопала”. Закопала! Розумієш, він розмовляв із жінкою.

— Ти хочеш сказати, що оті сім могил на подвір’ї Борищука, то справа рук жінки? — оторопів Данило. — Але якщо так, то хто вона?

— Це те, що мене зараз найбільше цікавить! Є щось, що ми упустили, — склавши губи трубочкою, задумалась Дагмара. Двері ліфта тихо відчинились і слідчі вийшли, направившись до виходу з під’їзду.

— Попри те, що було лише близько десятої, на вулиці уже стояла вбивча спека.

— Здавалось, немов літо лише починає набирати обертів, хоча на календарі вже була друга половина серпня. Дага поспішила до машини, щоб сховатись там від душливого повітря. Напарники сіли до машини, але не поспішали рушати з місця. Натомість вони просто сиділи в тиші якийсь час, дивлячись просто себе.

— Не дарма, ми не змогли в жоден спосіб пов’язати ті дві жертви з Борищуком, бо вбивця не він, — зненацька заявила Дага, порушивши тишу.

— Зато вдалось пов’язати решту п’ять. А це більшість! — заперечив Даня.

— Навіть, якби він був спільником, то мусив би знати, де закопані жертви. Інакше, я не уявляю, як це все могло відбутись без його відома. А якщо він знав, тоді навіщо запитував про це під час розмови. Ні, Даня, час вже признатись самому собі, що цього разу ми схибили. Він так ідеально підходив по всій нашим критеріям, що ми переконали самі себе в тому, що він той, хто нам потрібен.

— Признавати власну поразку найтяжче. Пропоную перекусити, тут неподалік я бачив кав’ярню і там продовжити нашу розмову вже за чашкою кави.

— Я обома руками за, — Дага підтримала пропозицію напарника, адже останній раз їла майже добу назад. Мотор заревів і машина рушила з місця. — Зате тепер Болік зможе зробити аналіз і в’яснити чи Борищук був причетний до вбивства Маші, — різко заявила Дагмара. — Хоча у світлі останніх подій, я взагалі сумніваюсь, що Борищук

винний бодай в чомусь. Хоча зі слів Світлани, дитинство подарувало йому не одну психологічну травму. Зазвичай саме через дитячі психологічні травми з хлопчика виростає маніяк, психопат-вбивця, який не спроможний повною мірою контролювати себе і свої дії, — думки Дагмари потоком виливались з її уст.

— Настільки нам відомо в Борищука не було сестри. В його рідної матері, як і в мачухи більше не було дітей, окрім нього, — заговорив Данило і повернув кермо ліворуч, заїжджаючи на стоянку. — Але ми знаємо, він був у дитбудинку. Можливо, саме там варто шукати нашу безжальну месницю. Цілком можливо, що в дитбудинку він здружився з якоюсь дівчинкою, яка замінила йому сестру. Або можливо між ними були набагато міцніші стосунки ніж уявні брат-сестра, — Данило продовжував розповідати, коли вони вийшли з машини й попрямували до входу в кав'ярню. — Ця жінка не просто знає про дачу Борищуків, вона там неодноразово була й саме тому добре орієнтується на місцевості, — Даня обернувся, й спантеличено поглянув на Дагмару. Та чому різко заклякла на місці, немов її тіло паралізувало. Її очі широко розплющились й вона уставилась своїм поглядом на напарника, але дивилась крізь нього, немов він був прозорим. Ніби боячись власних слів, Дага прикрила рот обома руками. — Що трапилось? — знервовано запитав Даня.

— Грибівська... — ледь чутно промовила Дагмара. — Вона сказала, матір вдруге вийшла заміж, прізвища мали б бути різними.

— Що? — перепитав Данило, намагаючись зрозуміти слова напарниці. Йому знадобилось декілька секунд для того, аби усвідомити, що саме вони упустили.

***

— Отже, вона нам збрехала, — стримуючи свій гнів, промовила Дагмара, нервово постукуючи пальцями по столу.

— Розібравши майже на молекули черговий звіт від Мудрого, слідчі дізнались гірку правду. Виянилось, що покійна матір Надії та Світлани за все своє життя була заміжня за одним чоловіком, який вважався батьком обох дівчаток. Подружжя Грибівських трагічно померло в результаті отруєння газом. Тіла померлих знайшла їхня менша донька. Саме так описувались події в протоколі поліції. Також, вдалось виявити, що на п'ятому курсі навчання Світлана відбувала практику в Києві, куди згодом переїхала і де працювала довгий час. Свою кав'ярню вона відкрила близько півтора року тому, коли повернулася до Чернігова. Саме в той час подружжя Грибівських і покинуло світ

живих. Такий збіг наводив на думку, що кількість жертв на рахунку Грибівської значно більше ніж сім, які вдалось відкопати на подвір'ї покійної Борищук. Окрім того, Яріку вдалось пов'язати Світлану з двома жертвами, з якими до цього не вдавалось пов'язати Сергія. Виянилось, що Світлана колись була вагітною, але під час пологів дитя народилось мертвим. У медичній картці Надії взагалі не було помітки про народження дитини, на відміну від Світлани, котра народила перше дитя в п'ятнадцять років. У Надії ситуація виглядала не менш трагічно, її серце зупинилось під час операції. Лікарі, які проводили операцію й стали наступними жертвами після Борищук Людмили. Четвертою жертвою стала акушерка, котра приймала пологи у Світлани. Пацієнтка ще тоді заявила, що акушерка винна в смерті її дитини. Шостою жертвою стала ще одна акушерка. Їй не пощастило приймати пологи у жінки, з котрою протягом кількох років працювала Світлана. Немовля тоді теж народилось мертвим. Сьомою жертвою була Яніна, про котру міг випадково обмовитися Сергій.

— Якщо Борищук не є сином Грибівської старшої, тоді виходить, що він син Світлани? — оторопіло випалив Данило. — Це ж що виходить, що Світлана вбила власного сина? — Цього ми точно не знаємо, а ще не маємо жодних доказів, аби пред'явити їй обвинувачення у вбивствах тих семи жертв. По суті у нас, окрім цих скупих фактів, що підтверджують лише брехню Світлани, більше нічого немає, — Дага взяла до рук кілька аркушів паперу, на яких був надрукований звіт Мудрого, й театральним рухом кинула їх назад на стіл. — Це все лиш підтвердження наших припущень, які будь-який продажний адвокат рознесе вщент.

— Не все так безнадійно, — заперечив Даня. — У нас є відео з камер дорожнього руху, на яких зафіксовано, що Світлана сьогодні вночі перебувала в столиці. Але це ми можемо пов'язати лише зі смертю Борищука. А от Машу вбив точно чоловік, адже було зґвалтування. Хіба що у Світлани був спільник. Тоді це могло б пояснити, чому Машу спочатку задушили, а потім ще й проломили череп, перетворивши її голову на розбитий кавун, — холодно промовив Данило.

— Ця шалена парочка родичів немає жодного відношення до вбивства Маші. У випадку з нею, тут щось інше, — заперечила Дага. — Щодо твоїх камер, то вдалось зафіксувати авто Світлани лише за три квартали від дому Борищука. А от на записах камер біля його під'їзду видно лише, що якась постать в чорному спортивному костюмі входить до будинку близько першої години ночі. Але через капюшон зовсім не можливо розібрати це чоловік чи жінка.

— Вона приїхала до нього посеред ночі. Вона навмисно одяглась таким чином, щоб її тяжко було розпізнати на випадок несподіваних свідків та камер, про які вона чудово знала. А отже, була там уже не вперше, але цього разу їхала до Борищука, розуміючи, що цей візит буде останнім. Ми знову помилились, це вбивство не в стані ефекту, вона чітко усвідомлювала мету свого візиту.

— Ну, що ж, — зітхнула Дагмара. — У нас є час, коли незнайомиць в чорному ввійшов і вийшов з під'їзду Борищука. Цього мені достатньо.

— Достатньо для чого? — здивовано запитав Даня.

— Ти ж розумієш, що нам не залишається іншого виходу, — лукаво промовила Дага. Її погляд зустрівся з поглядом напарника. Їй не потрібно було озвучувати свою пропозицію, він прочитав все в її очах, ніби в них відображалось кожне слово. Він стиснув свої губи, обмірковуючи всі ризики, і ледь чутно постукував пальцями руки по гладкій поверхні столу, немов відтворював мелодію на уявному піаніно. Дагмара схрестивши свої руки на грудях, чекала на вирішальне слово напарника. Вона пильно спостерігала за мімікою його обличчя, на якому панувала запекла боротьба. Вона знала, як він ставиться до її трюків, вважаючи їх не гідними його звання і честі. З однієї сторони, але з іншої вони були цілком дієвими, а тому спокуса була занадто великою.

— Ти ж розумієш, що колись це не спрацює? — раптом випалив Даня.

— Ага, — відрізала Дага, і на її обличчі з'явилась задоволена посмішка. — Колись обов'язково, але не зараз.

***

Дагмарі ледь виповнилось дев'ять років, коли дідусь вперше познайомив її із грою в покер. Це знайомство перевернуло тендітний дитячий світ дівчинки. Адже, у світі покеру, за вдалу майстерність брехати не лише не карали, а навпаки нагороджували. У випадку Дагмари нагородою слугували цукерки. Вона так захопилась грою, що те літо, яке вона провела у дідуся, закарбувалось в її пам'яті, як одне з найкращих. Дідусь розповідав, що гра добре тренує мислення, логіку, пильність, але найважливіше дає змогу відшліфувати свою вправність блефувати. “Пам'ятай, — повчав дідусь, перетасовуючи карти. — Кожного разу, сідаючи за стіл, гравець поглядом оцінює своїх суперників, налаштовуючи себе, що за наступні кілька годин зможе без проблем одурити їх всіх і встати з-за столу переможцем. І якщо тобі вдалось переконати свого суперника у своїй бездарності ще до того, як будуть роздані карти

гравцям, вважай, що ти вже перемогла”. Блефувати — це те, що Дага вмiла робити бездоганно ще з дитинства.

Щойно Дага ввійшла до кiмнати для допитiв, то зустрiлась iз байдужим поглядом жiнки, яка спокiйно сидiла за столом, очiкуючи на слiдчих. На обличчi жiнки читалась втома, яку вона намагалась сховати пiд товстим шаром дорогої косметики. Одягнена в довгу приталену сукню кольору сакури, жiнка виглядала дуже елегантною i водночас ніжною, зовсiм не схожою на безжалiсну вбивцю, яка живцем закопала сiмох людей. Дага мовчки сiла за стiл навпроти пiдозрюваної, i вони якийсь час поглядом мiряли одна одну. Пiдозрювана перша вiдвела свiй погляд, i Дага подумки вже записала перемогу на свiй рахунок. Вона вiдкрила теку, котра лежала на столi поряд й дiстала звiдти дев'ять рiзних знiмкiв з мiсця злочину, яке вони розкопали на пiдвiр'ї, й хаотично розклала на столi. Серед них не було знiмка вбитого Борищука. Це фото Дага приберегла у свiй тецi на потiм. Очi жiнки округлились вiд жаху, й вона стала спантеличено розглядати фото, якi Дага розклала перед нею. Дага спостерiгала за кожних подихом пiдозрюваної й знала, що за склом в сусiднiй за ними спостерiгав Данило.

— Свiтлана Валерiївна, на всяк випадок нагадаю, що щиросердне зiзнання може трохи пом'якшити вашу ситуацiю, — Дага першою порушила тишу.

— Не розумiю, що ви маєте на увазi? — здивовано запитала жiнка. — Я взагалi не розумiю, що тут вiдбувається. Вашi колеги увiрвались до моєї кав'ярнi, заарештували мене на очах моїх гостей й доставили сюда. При цьому до пуття не пояснивши в чому справа, — обурилась жiнка.

— Йой, Свiтлана Валерiївна, ми можемо грати в цю гру нескiнченно довго, — з натягнутою посмiшкою заявила Дага, схрестивши руки на грудях. — Хоча мiй робочий день уже давно закiнчився, але знаєте, менi не звикати працювати понад нормовано. Чесно кажучи, вам вдалось позбавити мене сну на декiлька днiв, тому зараз, коли ви нарештi сидите тут передi мною, я можу подарувати вам ще кiлька безсонних ночей. Мене так переповнюють емоцiї радостi, що я все одно не зможу заснути, — це був перший блеф. В очiкуванні, коли Свiтлану доставлять до управлiння, Дага встигла випити три чашки кави: двi з автомата й одну їй заварив Ярiк. Вона марила думкою проте, аби якомога швидше дiстатись до свого дому, аби нарештi розпластатись на своєму лiжку, покласти голову на м'яку подушку й заснути мiцним сном.

— Гру? Не можу збагнути про що ви говорите. Що трапилось? Я вас дуже прошу, пояснiть менi нарештi, що тут вiдбувається? I чому ви виклали всi цi жахливи знiмки

переді мною! — голос жінки тремтів, а в її нажаханих очах з'явилися перші краплинки сліз. Дага потягнулась за склянкою і пляшкою з водою, що стояли на столі. Вона відкрила пляшку й налила трохи води в склянку, а потім протягнула її своїй співбесідниці. Та зробила декілька жадібних ковтків води й відставила склянку в сторону. Її погляд знову зустрівся з поглядом Дагмари. — Це ті сім жертв, яких вбив Сергій? — ледь тихо запитала жінка.

— Звідки ви знаєте, що жертв саме сім? — запитання Дагмари темною хмарою повисло в кімнаті. Здавалось, один ледь помітний рух, і вдарить блискавка.

— Ви мені про це самі сказали, минулої нашої зустрічі, — спокійно відповіла Світлана. Вона продовжувала впевнено триматись на своєму місці.

— Ні, — відрізала Дагмара. — Я тоді сказала “кількох”. Ні я, ні мій напарник, не обмовились про те, що жертв було сім. Про точну кількість не писали в газетах, не говорили в новинах. Про точну кількість знає лише наша оперативна група і вбивця. Тобто ви! Адже це ваших рук справа, — тон голосу Дагмари поволі починав давити самовпевненість підозрюваної. Серед купи знімків вона взяла той, на якому було зображено труп першої жертви й протягнула його ближче до жінки навпроти. — Ось Людмила Борищук. Саме вона стала вашою першою жертвою. Ви підлаштували все так, ніби вона втопилась, але ви безжалісно вбили її, проломивши череп. Напевно що не розраховували свою силу удару, адже робили це вперше, чи не так? А тому їй, на відмінну від решти, пощастило найбільше. Її смерть була швидкою і їй не прийшлося годинами помирати в страху і муках, як решта. Ось Лариса Пономарчук, ваша п'ята жертва. Акушерка, котра приймала у вас пологи. Ваше дитя тоді померло і ви стверджували, що саме Лариса винна в цьому, тому й вбили її. Адже, я права, Світлано? — запитала Дага, махаючи знімком ще однієї жертви. Світлана продовжувала нерухомо сидіти на своєму місці й мовчки спостерігати за слідчою. Тільки тепер її погляд вже не був таким безневинним, він став холодним з відтінком презирства.

— Я знаю, що жертв сім, тому що Сергій мені про це розповів, — різко заявила підозрювана. Задоволена тим, як швидко і винахідливо їй вдалось викрутитися з ситуації. Вона помітно розслабилась і відкинулась на спинку свого стільця.

— Ага і саме тому ви його вбили?

— Кого?

— Борищука.

— Сергія вбили? — драматично запитала Світлана.

— Вам про це було відомо набагато раніше за мене. Адже, це ви його вбили! — спокійно заявила Дага, нахилившись трохи вперед. Вона витягнула свої руки прямо на столі й ледь пришулившись поглянула прямо в очі жінці, що сиділа напроти. — Світлано Валеріївно, кожне моє звинувачення в вашу адресу, лише більше відділяє вас від можливості щирого каяття. Можливо суд би врахував ваше щиросердне, якщо звичайно буде, що враховувати, — прошипіла Дагмара і в цю мить почувся стукіт у двері. Не дочекавшись відповіді, двері відчинились і до кімнати заглянула голова Яріка. — Дага, я лиш на хвилинку, — поспіхом пробурмотів хлопець і ввійшов до кімнати. В кілька кроків він перетнув кімнату й опинився біля столу, тримаючи в руках, пластиковий пакет. — Мені лише потрібно взяти це, — заявив він, і потягнувся за склянкою, з якої декілька хвилин тому пила воду Світлана. І хоча на його руках були одягнені медичні рукавички, Ярік все одно обережно взяв склянку за її нижню частину і відправив до пластикового пакета. Світлана оторопіло спостерігала за діями хлопця, який зненацька з'явився в кімнаті. Її погляд більше не випромінював тієї впевненості й врівноваженості, якими були наповнені її очі до цієї миті.. Дагмара помітила зміну в погляді підозрюваної, і зрозуміла, що їй вдалось посіяти в них зерно паніки й страху. Зерно, яке проростало набагато швидше, ніж Дага уявляла. Черговий блеф спрацював. Дагмара ледь стрималась, аби не сплеснути в долоні від радості й гордості за саму себе.

— Тобі навіщо? — ніби між іншим, запитала Дага, хоча чудово знала відповідь на своє запитання, адже годину тому кілька разів повторювала цей фрагмент діалогу з Яріком.

— Нам вдалось зняти відбиток пальця на внутрішній стороні дверей, що ведуть до погребу. Такий же відбиток ми знайшли й у квартирі Борищука. От хочу порівняти, — ліниво пробурмотів Ярік, і обдарував обох жінок широкою посмішкою.

— Стривайте! — різко викрикнула Світлана. — Це моя склянка! Ви не маєте права її забирати, — останні її слова прозвучали так, ніби це був крик про допомогу. Вона обхопила руками голову, зануривши пальці у своє волосся. Ярік тим часом тихо вийшов із кімнати. Дагмара подумки рахувала секунди.

— Щиросердне зізнання, полегшить свою душу, — голос Дагмари звучав спокійно, але в ньому відчувались нотки тиску. — Нам відомо, що Сергій це ваш син! Ви вбили власну дитину. Єдину дитину, — наголосила Дагмара. — У нас є достатньо доказів, аби запроторити вас до тюрми, де ви проведете решту вашого життя. Тому, власне кажучи, нам взагалі не потрібне ваші зізнання. Я просто даю вам останній шанс бути почутою. Розкажіть свою історію, щоб почувши її, я бодай же спробувала знайти в ній хоча б

крихітне виправдовування всім тим звірствам, що ви накоїли, — Дага затримала подих, очікуючи на реакцію співрозмовниці. Понад усе вона хотіла зараз заглянути в очі жінки, що сиділа навпроти. Жінка, яка безпощадно закопала живцем шістьох людей, і ще двох холоднокровно убила, проломивши жертвам череп. Але вона продовжувала сидіти обхопивши руками голову, втупившись поглядом у край стола.

— Я просто хотіла, щоб мене любили, — ледь тихо пробурмотіла Світлана. Вона опустила руки на стіл, і стала зосереджено розглядати кожен свій палець, ніби бачила їх вперше в житті. — Надя, була єдиною, хто дарував мені відчуття любові. Я — результат ганебної зради нашої матері. Коли батько дізнався, що я нагуляне дитя, то чомусь не залишив матір, замість цього він всю свою образу і ненависть став виміщати на мені. Пам'ятаю, одного разу він жбурнув у мене чашкою з такою силою, що від удару в голову у мене був струс мозку. З часом батько почав сильно випивати, що лише ускладнило мені життя, тому я почала втікати з дому. Життя на вулиці було жахливим, але вдома жити було значно гірше. Матері до мене було байдуже, решту свого життя вона присвятила для того, аби загладити свою провину перед батьком. Єдиною людиною, яка мене розуміла, любила і підтримувала була Надя. Коли вона жила з нами в одному домі, то завжди заступалась за мене, але відколи вона стала жити окремо, я залишилась сам на сам зі своїми проблемами, — Світлана відкинулась на спинку стільця і зробила глибокий вдих, перш ніж продовжити. — Мені тоді було чотирнадцять років, я добре пам'ятаю той вечір. Це трапилось на день народження Наді. Я блукала вулицями, в очікуванні, коли вона повернеться після роботи. Я дуже хотіла вручити їй подарунок. Соняшники. Надя обожнювала соняшники і я намалювала їх для неї, — по її щоках почали повільно стікати сльози. На мить вона затамувала подих, а погляд сфокусувався в одній точці. — Не пам'ятаю, звідки з'явився той чоловік, і не пам'ятаю, яким чином ми опинились біля тієї закинutoї будівлі. Наступне, що я пам'ятаю, як все моє тіло нестерпно горіло від болю. Здавалось, що у мене болить кожна клітина мого тіла, я ледь змогла підвестись. Моя картина лежала поруч. Я похапки схопила її й відправилась до Наді. Я бігла до сестри крізь біль, стиснувши зуби, — вона повільно змахнула рукою сльози з однієї щоки, потім з іншої, й розтерла солону вологу у своїй долоні. — Ось так, я стала мамою в п'ятнадцять. Але Надя і тут не залишила мене саму в біді. Вона все влаштував так, ніби це була її дитина. Вона на той час вже кілька років була у стосунках і її хлопець погодився на це безумство. Разом вони вирішили подарувати моїй дитині шанс на щасливе дитинство, хоча я наполягала віддати немовля до дитбудинку. Я не хотіла, навіть дивитись на дитину, на відміну від

Наді. Вона немов розквітла з появою дитини. Адже сама вона все ніяк не могла завагітніти. Час йшов, моє дитя росло, я вже теж встигла закінчити другий курс університету. Протягом всього цього часу, Надя перенесла кілька викиднів. В результаті чого, у неї ніби з'явилась якась маніакальна ідея, щоб то не стало — народити власну дитину. Я бачила яким поглядом вона дивилась на Сергія. Вона його любила так міцно, як любила мене. Але її погляд не був материнським, він скоріше був жалісливий. Знаєте, таким поглядом дивляться на бездомну собаку, яка самотньо блукає вулицями в пошуках їжі. Синові виповнилось майже шість років, коли хлопець Наді заявив, що йде від неї, бо в нього з'явилась інша, яка чекала на дитину від нього. Це був нищівний удар для Наді. Я чудово пам'ятаю той день. А потім Надя познайомилась Людою. Саме Людмила діагностувала у Наді щось на кшталт пухлини на одному яєчнику, який потрібно було терміново видалити, — Світлана динамічно замотала головою зі сторони в сторону, ніби намагалась стряхнути всі спогади. — Ті бездари в білих халатах, які величаво називали себе лікарями, помилково видалили здоровий яєчник. Таким чином підписавши вирок для Наді до кінця свого життя ростити чуже дитя, яке народилось внаслідок звалтування. А потім ще одна операція, котру Надя не пережила. Моє життя зазнало краху, вони вбили частинку мене самої. Пам'ятаю, я стояла й спостерігала, як її могила повільно засипають землею. От тоді я поклялась, що колись так само закидаю землею могили всіх тих покидьків. І знаєте, пані слідча, я щаслива, що мені вдалось це зробити, — останню фразу вона немов прошипіла.

— Чому першою стала Людмила? Адже, вона не оперувала вашу сестру, — запитала Дагмара після декількох секунд цілковитої тиші.

— Бо це вона помилилась, — прошипіла Світлана. — Довгий час я вважала, що помились під час операції, але помилку допустила Люда. Вона помилково вказала в напрямлені не той яєчник. На місці не стали зайвий раз морочитись з повторним аналізом, а просто відрізали, аби відрізати. Про це Люда розповіла мені значно пізніше, коли вже тягар на її душі став нестерпним. Від почутого, в мене підкосились ноги. Я не могла спати, їсти, працювати. Її слова постійно крутились в моїй голові, тому я вирішила, що час вивільнити себе від гніву. Я все добре спланувала, але перший раз так нервувала, що не розрахувала власних сил. Люда має бути мені вдячна, що для неї все трапилось так швидко. Всі ті кровожери в білих халатах були нічим не кращі за мене, на їхніх руках теж кров, — її очі зненацька яро запалали, а обличчя покрила маска відрази й презирства. — Вони мають допомагати людям, а не вбивати їх. Чи можливо я помиляюсь, пані слідча? Скількох немовлят вони назавжди позбавили можливості

зробити перший в їхньому житті ковток повітря. А все через свою недбалість. До речі, моє дитя теж серед них. Дитя, котре було зачате в любові.

— Ви самі власноруч убили свою дитину, — холодно відрізала Дага. У неї не було ні краплі співчуття до жінки, що сиділа навпроти.

— Я ненавиділа Сергія, бо він постійно нагадував мені той жахливий вечір, тому не претендувала на роль його матері. Та й сам хлопець ніколи не сприймав мене, як рідну матір, хоча він чудово знав, що саме я його біологічна матір. Але в його серці, як і в пам'яті була лише одна матір — Надя.

— І тим не менш, він був вашим сином, — заперечила Дага. — Ви, навіть, готові були повісити всі свої вбивства на рідного сина. Адже, з саме цією метою ви підкинули його хрестик в одну із могил?

— Це було для перестрашування, — байдужим тоном відповіла Світлана. — Я знала, що рано чи пізно поліція дізнається про моє сховище. Але я не, навіть, подумати не могла, що першою до нього добереться якась дівчисько. Ця нишпорка так завзято намагалась знайти свою тітоньку-вбивцю, що я, навіть, запанікувала. Вона вже була так близько до того, аби викрити мої секретики.

— І тому ви її вбили? — випалила Дага.

— Е-ні, пані слідча, тут ви помиляєтесь. Ця нишпорка знайшла свою смерть в іншому місці. Так буває, коли сунеш скрізь свого носа, — на її обличчі з'явилась скривавлена посмішка. — В будь-якому випадку, їй залишалось жити недовго, у мене вже був і для неї план, але раптом втрутився той хлопчина. Я дуже вдячна йому, що позбавив мене зайвого клопоту.

— Який хлопчина?

— На машині. Він пригальмував біля неї, вона сіла до нього в авто і вони поїхали. На перший погляд, здавалось вони просто їдуть в нікуди, аж раптом машина різко загальмувала. Я намагалась весь час тримати безпечну дистанцію, тому теж різко загальмувала, але занадто далеко і не могла добре розгледіти все, що там відбувалось. Я лише помітила, як дівчина вискочила з машини й кинулась бігти в сторону лісу. Хлопець став наздоганяти її, але вже було досить темно і я не бачила, чи йому це вдалось, тому продовжувала весь час сидіти в машині й чекати. Десь через пів години знову показала фігура. Це був хлопець. Він швидким кроком підійшов до машини, сів в неї й рвонув з місця. Лише після цього, я вийшла зі свого авто і направились в сторону, де кілька хвилин тому стояла його машина. Дівчина була одягнена в білу сукню, тому помітити її було зовсім не складно, навіть зважаючи на темінь. Я відразу

зрозуміла, що трапилось, але мене цікавило лише одне питання, чи те закривавлене тіло надалі має пульс. Переконавшись, що дівка мертва, я з полегшенням видихнула і направила назад до свого авто.

— У вас, навіть не промайнуло в голові, подзвонити у швидку?

— Ні, — не задумуючись відповіла Світлана. — Навіщо мені зайві проблеми? Вона була моєю проблемою і той хлопчина її вирішив.

— Яке ж ви безжальне стерво! — прошипіла Дага. — Що за машина? Номер? — запитала Дага, приготувавшись записувати. Але відповіді не було. Вона підняла свій погляд на жінку навпроти. В її очах повисло вагання. Жінка сумнівалась, чи варто говорити правду, чи ліпше промовчати. — Окей, мовчіть, тоді вбивство Маші ми теж повісимо на вас. Одним більше одним менше, для вас уже ніякої різниці, — це був черговий блеф, але Дага вже була занадто виснажена, аби грати в мовчанку. Їй хотілось чим швидше завершити це розслідування, і на кілька днів закритись у своїй квартирі, якомога далі від людського болю, джерелом якого були самі люди.

— І цікаво, як ви це зробите? Адже, він згвалтував її.

— Йой, щодо цього можете не хвилюватись, ми дуже винахідливі. Обов'язково щось придумаємо.

— Вам потрібний “Ніссан” синього кольору, — пробурмотіла Світлана і потягнувшись рукою через стіл, взяла ручку й записала щось на аркуші паперу. Дагмара знала, що зараз кожна пара очей за склом пильно слідкує за кожною цифрою, яка з'являється на білому папері. Закінчивши писати, Світлана шпурнула ручку в сторону, й роздратовано відкинулася на спинку стільця, склавши свої руки на грудях.

— Дякую, — холодно випалила Дага. Вона була вже готова завершити розмову, тому почала збирати все зі столу назад до теки. У неї ще буде безліч можливостей продовжити цю розмову, але залишалось кілька питань, відповідь на які вона хотіла отримати вже зараз. — Чому ви вбили Сергія?

— Він був занадто розумним хлопчиком й після розмови з вами, відразу все зрозумів. Я це передбачила ще того дня, коли спостерігала за вашою метушнею на дачі Людмили.

— Ви там були? — оторопіло запитала Дага.

— Так, — спокійно відповіла жінка. — Після того, як я дізналась від Сергія, що якась журналістка з ним зустрічалась і ставила йому досить дивні запитання, то відразу запанікувала і стала міркувати, що робити далі. І навіть, після того, як та дівка попрощалась із життям, я все одно не могла полегшено зітхнути. У мене почала розвиватись параноя, тому я вирішила відкопати трупи, викинути до річки, а ящики

розібрати й спалити. Я знала, як багато у мене часу, тому вирішила не зволікати й відразу братись за діло. Дарма, що був день. Але ви мене випередили. Коли я приїхала, то побачила, як ви вже знайшли, те що шукали. Мені нічого не залишалось, як просто спостерігати за тим, як ви один за одним пакуєте ящики.

— Як ви проїхали не поміченою?

— Зі сторони лісу є шлях, але про нього знають лише місцеві, але рідко ним користуються, тому що не кожна автівка зможе там проїхати.

— Цим шляхом ви користували щоразу, коли везли на вірну смерть чергову жертву?

— Так. Смішно, але цей шлях мені показала Люда.

— А що ж Сергій? Він зрозумів, що вбивця ви й став погрожувати вам, чи не так?

— Він чомусь був впевнений, що ту нищпорку теж я вбила. Адже я дізналась про неї завдяки йому. Я намагалась його переконати, що ви нічого не знайдете і що йому нічого не загрожує. Але він сказав, що йому відомо про хрестик, який ви знайшли в одному з ящиків. О, як він лютував! Сипав погрозами. Мені потрібно було терміново діяти.

— Звідки дерев'яні ящики, в яких ви закопували жертв?

— Ящики, — ліниво повторила Світлана і посміхнулась. — На моїй вулиці живе один п'яничка, який за пляшку горілки міг вкрасти все що завгодно. Сама я не могла купувати дошки, занадто ризиково було для мене. Зате він цупив ті дошки звідкілясь. Потім вночі я перевозила їх на дачу, де власноруч майструвала ящик. Це зовсім не важко, якщо маєш всі необхідні інструменти, — спокійно пояснювала Світлана, ніби розповідала як правильно заварювати чай.

— Між четвертою і п'ятою жертвою перерва майже два роки. Чому?

— Коли дійшла черга до акушерки, котра приймала у мене пологи, я раптом дізналась, що вона виїхала закордон. Ви, навіть, не уявляєте, як мене засмутила ця звістка тоді. Але у мене не було бажання їхати й шукати її по всій Європі. Тому я відпустила собі цю ідею. Постаралась повернутись до нормального життя. В Києві мене вже більше нічого не тримало, тому я повернулась додому. й весь вільний час посвятила своїй кав'ярні. І яке ж було моє здивування, коли я випадково знову зустріла цю акушерку. Вона приїздила навідати свою подругу, і вони вирішили попиту кави в моїй кав'ярні. Коли я її побачила серед гостей, то ледь не зомліла від хвилювання. Але, коли побачила вас, то відразу зрозуміла, що мій кінець вже близько, — пригнічено промовила Світлана.

— Поки що у мене все, — різко заявила Дагмара, і швидко направились до виходу із кімнати.

***

Її переполювали почуття ненависті й злості, їй терміново потрібно було оговтатись від розмови. Вона увірвалась до вбиральні й почала старанно мити руки та вмивати холодною водою своє обличчя, ніби намагалась відмити весь той бруд, який випромінювала Світлана. Дага підняла голову й подивилась на себе в дзеркало. На її обличчі, немов на чистому аркушу паперу, втома ретельно писала свої мемуари, безсоромно демонструючи їх усім довкола. Дагмара тяжко зітхнула, однією водою, навіть, холодною, ситуацію не виправити. Кожна частинка її тіла потребувала відпочинку і здорового сну, але це було ще не на часі.

Вона стояла, міцно вчепившись руками за край умивальника, й продовжувала дивитись на себе в дзеркало. Подібні моменти жалю до самої себе, вона завжди намагалась пережити на самоті, а тому була вдячна богам, що зараз у вбиральні більше нікого немає. Її очі почали повільно тонути в сльозах, і вона, навіть, не збиралась душити їх в собі. Виснаження, немов паралізувало її тіло, й вона не могла поворухнутись.

Здалось, ніби минула вічність, перш ніж двері у вбиральню різко відчинились і всередину зайшла ще одна жінка. Дага знову умила своє обличчя водою, а потім витерла його паперовим рушником. Затримавшись ще на кілька секунд, вона ще раз подивилась в дзеркало, аби переконатись, що змила з обличчя сліди своєї слабкості. А потім, ніби перед останнім забігом на дистанцію, вона зробила глибокий вдих, і направила до дверей.

— З тобою все гаразд? — почувся позаду голос напарника. Дагмара обернулась і побачила Данила, який притулившись до стіни, стояв в коридорі поблизу дверей.

— Так, все добре, — збрехала Дага. — Вдалось дізнатись кому належить машина?

— Так, Шимаков Максим Олегович, — пробурмотів Даня, коли вони йшли коридором. Він впіймав спантеличений погляд напарниці й зрозумів, що цієї інформації для неї замало, аби збагнути про кого йде мова. — Ну, сусіди. Двоє близнюків, Максим і Руслан.

— Йой, цей Максим був в нашому списку підозрюваних, але в нього виявилось алібі.

— Так-так, алібі. У нього хвора мати, яка прикута до ліжка. Саме вона стверджувала, що син весь час був біля неї, і лише пізно ввечері пішов до брата. Його вже затримали й везуть до нас на допит, — відповів Даня і поглянув на годинник. Була вже майже сьома вечора, і день вже потихеньку наближався до кінця. Вони вийшли на вулицю, і

зупинились на сходах, насолоджуючись свіжим повітрям, в якому відчувалась нотка літньої зливи, що насувалась у вигляді сірих хмар. Здавалось, немов хтось заслонив небо шторою, й тому все довкола занурилось в морок. — Буде злива, — в голосі Дані відчувались нотки розчарування.

— Скоріше б! — заявила Дага, вдихаючи на повні груди повітря. — Це місто, як і я, потребує освіжитись. Занадто багато бруду накопичилось за останній тиждень. Буде чудово, якщо злива його змиє, — вони продовжували якийсь час просто стояти в тиші й спостерігати за шаленим ритмом мегаполіса. Вулиця була наповнена різноманітними звуками, які доносились звідусіль. Дага помітила, як на стоянку повільно в'їжджає поліцейська машина, яка зупинилась перед входом до управління. З неї вийшло двоє поліціантів, один відчинив задні дверцята і допоміг вибратись хлопцеві. На його руках блиснули наручники.

— Ось ваш Шимак, — заявив другий поліціант, звертаючись до Данила.

— В кімнату для допитів, — відповів Даня, кинувши скупий погляд в сторону затриманого. — Давай цього разу я? — запропонував він, звертаючись до Даги.

— Дякую, — ледь помітно прошепотіли її губи. Киваючи головою, Даня обернувся і пішов слідом за поліціантами, які вели затриманого.

Дагмара продовжувала нерухомо стояти на вулиці. Раптово вона відчула приступ злості і їй хотілось закричати, але замість цього вона спрямувала свій погляд до неба, ніби підставляючи своє обличчя під невидимі струмені води. Вона намагалась знайти в собі сили, аби змусити себе знову повернутись до кімнати, і знову пропустити через себе чергову порцію бруду приправленого болем і стражданнями. Засунувши руки в кишені своїх штанів, Дага крутнулась і ввійшла в відчинені двері.

Кожен її крок наближував її до чергової сповіді людини, якій немає жодного оправдання. Дагмара ввійшла в сусідню кімнату і стала навпроти скла, за яким в іншій кімнаті по одній стороні столу сидів Данило, а по іншій молодий хлопець. Між ними панувала тиша. Хлопець сидів спрямувавши свій погляд кудись в стіну кімнати, немов боявся зустрітись поглядом зі слідчим. Данило теж мовчки сидів, відкинувшись на спинку крісла, і пильно стежив за своїм мовчазним співрозмовником.

— Ви розумієте, що своїм мовчанням лише ускладнюєте своє становище? — зненацька почувся голос Данила. — У нас є свідок, який бачив, як Марія сідала до вас в машину. Як ви поїхали разом. Як через деякий час, ваша машина зупинилась і з неї вискочила спочатку Марія, а потім ви. Ви погнались за Марією, а коли наздогнали її, то повалили на землю і почали гвалтувати її. Дівчина чинила опір, тому ви її задушили, — голос

Данила бринів рівно й спокійно, ніби він переповідав сюжет фільму, який дивився нещодавно. Але його запитання продовжували залишатись без відповіді. — У нас є сліди епітелію з-під нігтів жертви. Ви розумієте, що це означає? — Ми порівняємо його з вашим і я впевнений, що збіг буде сто відсотків.

Дагмара спостерігала за розмовою через скло, заламуючи до хрусту один за одним свої пальці на руках. Аж раптом двері в кімнату відчинились і на порозі з'явився Ярік. Він збентежено подивився на Дагмару.

— Там ще один, — заявив Ярік. — І він хоче говорити.

— Тобто ще один? — оторопіло перепитала Дагмара.

— Близнюк, — коротко відповів Ярік і відступив в сторону, звільняючи прохід для Дагмари. Вона вийшла в коридор і відразу помітила хлопця, точну копію того, що сидів у кімнаті разом з Данилом.

— Чим можу вам допомогти? — холодно звернулась Дагмара до хлопця.

— Відпустіть брата. Це я її... — він не завершив речення, але й без цього було зрозуміло, якого слова бракує. Його голос був на диво дуже спокійним і впевненим, а обличчя позбавлене будь-якої емоції.

***

— Про це ніхто не знав, навіть брат, але я любив Машу все своє свідоме життя, хоча для неї я був звичайним другом, як і решта хлопців. Вона заgravала з усіма, але лише для того, щоб поглузувати. Такі в неї були жарти, — голос хлопця лунав тихо, але впевнено. Його порожні очі на змарнілому обличчі дивились прямо на Дагмару, ніби бачили її наскрізь. Від такого видовища, у неї побігли мурахи по шкірі. — На випускному, я набрався сміливості й зізнався їй у своїх почуттях. Зненацька вона поцілувала мене, і на мить я подумав, що вона теж до мене щось відчуває, але раптом вона розсміялась. Її сміх був таким дзвінким, що аж боляче було слухати, немов він смикав за оголений нерв. Її слова в той вечір безжалісним потоком накрили мене, рознісши вщент всі мої почуття. Вона показала себе справжню того вечора і я не хотів ані бачити її таку, ані чути. Але я був заслабкий тоді, аби проявити силу й змусити її замовкнути. Я просто втік, — тінь жалюгідної посмішки пробігла по його обличчі. — Згодом, я дізнався, що вона разом із сестрою переїхала до Швеції. Спочатку я дуже зрадив цьому, адже мені було соромно, аби зустрітись з нею знов, але потім було ще гірше, тому що я так звик, що вона завжди поруч. Мені було достатньо всі ті юнацькі

роки просто дивитись на неї й мріяти про неї. Тому, коли вона зникла з мого життя, я ніби втратив сенс. Мені знадобилось чимало часу, перш ніж я усвідомив, що вона більше не повернеться і потрібно просто відпустити спогади про неї й жити далі. На другому курсі я познайомився зі своєю дружиною, я звернув на неї увагу лише тому, що вона зовні чимось схожа на Машу. Ми майже відразу одружились, тому що я боявся, що втрачу і її. З часом виявилось, що вона лише жалюгідна подоба Маші, але я це зрозумів пізно, аби щось міняти. Ми вже чекали на дитину. Тому я змирився зі своїм нікчемним життям, розбитим серцем й марними мріями. З тим, що кожного вечора вдома мене чекає некохана жінка й розбещене дитя. Але одного дня, мій світ немов перевернувся і я зовсім втратив голову. Я мигцем побачив її з вікна квартири, але навіть однієї секунди мені вистачило, аби зрозуміти, що це вона. Того вечора я позичив машину у брата, й повертаючись додому, я побачив її знов. Вона була в білій мереживній сукні, в тій самій, що й на випускному. Я згадав, як вона мене поцілувала тоді й все довкола попливло. Я загальмував біля неї, вона заглянула через вікно й усміхнулась. Боже її посмішка, як завжди була такою сміливою й спокусливою. Я запропонував покататись і вона відразу погодилась, відчинила дверцята й заскочила в машину. Кілька секунд я не міг відірвати очей від неї, вона виглядала фантастично. Така вродлива, самовпевнена й недоступна. Вона щось розповідала, а я тону в її блакитних очах, в єдиних очах, в які я бажав дивитись до кінця своїх днів. Я не пам'ятаю, де і коли зупинив машину, я був просто одурманений нею й в якийсь момент я зрозумів, що більше не маю сил себе стримувати. Я різко нахилився вперед і поцілував її. Але вона відштовхнула мене і її погляд знову став таким, як того вечора на випускному. Тільки цього разу слова були куди образливішими, і били в найслабкіші місця. Цього разу я не став тікати, я схопив її за горло й почав душити. Я хотів, щоб вона замовкла, аби більше не чути її образ. Задихаючись, вона вдарила мене по голові сумочкою. Я ніби отямився від гіпнозу й на мить відпустив її. Цього вистачило, аби вона вирвалась з машини. Я побачив, як вона почала бігти й злякався, що вона всім розкаже й знову зруйнує моє життя, — хлопець на мить затих, опустивши погляд на підлогу. З кінчика його носа впала одна сльоза й він замахав головою, аби прогнати ті сльози, що підло почали стікали по його обличчю.

— Спочатку ви наздогнали Машу й завдали їй удару по голові. Каменем, вірно? — Дагмара намагалась тримати себе в руках, але її голос тремтів від злості й гніву. Спогади про те, яким понівеченим виглядало тіло Маші на столі в морзі, лише посилювали бажання накинутись на хлопця й задушити його голіруч й будь що буде.

Вона крадькома покосилась в сторону, де стояв, притулившись до стіни, Даня й зрозуміла, що цей план не спрацює. Напарник не дасть їй спаплюжити своє життя через якогось покидька, який вирішив помститись за своє розбите серце.

— Так, я підібрав камінь обабіч дороги. І коли наздогнав її, то вдарив ним ззаду. Вона так різко впала, що я на мить розгубився. Я стояв й дивився на її безпорадне тіло, яке немов манило мене, а руки стискав поясок від її сукні. Не пам'ятаю, яким чином той поясок опинився в моїй руці. Мені здавалось, якщо я нею зараз не оволодію, то задихнусь. Моє тіло билось в конвульсіях, я ніби марив від лихоманки. Я хотів лише одного, припинити це. Саме Маша була тим ковтком повітря, який повернув би мене до життя. Я так довго про це мріяв, фантазував, бачив уві сні, що коли все трапилось, я відразу кінчив. Але мені цього було мало, я був занадто збуджений, тому я продовжував. І раптом вона отямилась й відразу зрозуміла що відбувається. Вона з усієї сили штовхнула мене й спробувала підвестись. Але моє бажання знову опинитись в ній було сильнішим за неї, тому я знову повалився на неї. Вона намагалась вирватись, почала кричати, тому я схопив за поясок другою рукою й почав душити її. Коли я закінчив, вона вже була мертвою.

— Якщо ви знали, що вона вже мертва, тоді навіщо розчавили її обличчя? — голос Дані пролунав так різко, що Дагмара аж підскочила на своєму стільці. Вона була так занурена в розповідь, що, навіть, забула про присутність напарника.

— Її погляд, — процідив хлопець. — Навіть після смерті, її погляд був наповнений зневагою й з огидою дивився на мене. Я зміг оволодіти нею, але вона все одно не вважала мене достойним себе. Я не міг цього стерпіти! Я хотів стерти з її обличчя цей презирливий погляд.

— Ну, вам це вдалось, — холодно відповів Данило. — Сподіваюсь, що її погляд назавжди закарбується у вашій пам'яті й ви будете бачити його щочасно у своїх снах, до кінця ваших днів, — він кивнув головою в сторону скла, ніби бачив людину, котра там стояла. Через декілька секунд в кімнаті відчинились двері й увійшов поліціант й тримаючи злочинця під руку, вивів його з кімнати, залишивши слідчих на самоті.

— Благаю тебе, ходімо звідси! В цій кімнаті занадто багато бруду висить у повітрі, мені немає чим дихати, — пробурмотіла Дагмара, й поспішила покинути кімнату.

Вони мовчки йшли коридором тримаючись пліч-о-пліч. Робочий день уже давно закінчився й тому повсюди було порожньо і тихо. Дагмарі здавалось, ніби вона чує власний стукіт серця, як воно оплакує жахливу смерть Маші. Молодої й наполегливої дівчини журналістки, яка повернулась додому, аби докопатись до істини. Вона могла

стати чудовою мамою, коханою дружиною, зробити блискучу кар'єру. В неї попереду було ще стільки непережитих емоцій й вражень. Але вона була позбавлена всього цього через хворе бажання іншої людини.

Данило відчинив двері, пропускаючи Дагмару вперед. Вони вийшли на подвір'я якраз тієї миті, коли на землю почали падати перші краплі дощу. Дагмара зробила глибокий вдих свіжого повітря, вдивляючись в краплі дощу, які рясно падали з неба. Вона не могла насмілитись поглянути в очі напарнику, тому що так було б важче стримати власний потік сліз. Немов відчувши це, Даня пригорнув напарницю до себе і вона, зануривши своє обличчя в його обійми, дозволила собі, бодай же на мить, побути слабкою.

— Признаюсь, мені не менш фігово останнім часом — ледь тихо промовив Даня. Дагмара притиснулася ще міцніше, а він продовжував гладити її по голові. Якийсь час вони стояли на сходах під звуки вечірньої зливи. Потім Дагмара відхилилась, поспіхом витираючи сльози зі свого обличчя.

— Відвези мене додому, я так втомилась, — пробурмотіла вона, пошморгуючи носом.

Дорогою вони не розмовляли. Даня впевнено вів машину крізь потік дощу, занурившись у свої думки. Дагмара всю дорогу спостерігала через вікно за перехожими, котрі бігли хто куди, намагаючись сховатися від зливи.

Раніше, кожного разу, коли їй вдавалось впіймати злочинця, вона відправлялась святкувати до рання свою перемогу в одному із барів. Але цього разу, понад усе їй хотілось чим швидше опинитися вдома, на самоті, по далі від людей. Закритись у своїй квартирці й не хвилюватись, що хтось побачить, що вона така ж звичайна людина як і решта. Що вона теж має почуття, їй теж може боліти й що вона теж може бути слабкою й потребувати турботи. Для неї була комфортніша роль захисниці, сильної й незламної. Саме такою вона завжди намагалась бути, вірною й надійною напарницею, котра може будь-якої миті підставити своє плече й врятує від кулі. Котра завжди знає, що і як потрібно робити. Але тільки не цього разу.

Зараз вона була максимально виснаженою і безсилою, аби захистити навіть себе саму. Їй потрібно було заховатись на деякий час від поглядів людей, аби вгамувати свої душевні рани. Набратися сил та енергії, аби знову випромінювати ту безперечну самовпевненість, яку люди звикли в ній бачити.

Машина плавно загальмувала біля її під'їзду. Дагмара рішуче поглянула в очі Данила. Їм не потрібно було щось говорити одне одному, про все говорили їхні очі. Даня легенько кивнув головою, а вона у відповідь змогла видавити із себе щось на

кшталт посмішки. Злива уже припинилась, і зараз з неба падали лише скупі решти від неї. Дагмара вийшла з машини, і побрила в сторону під'їзду. Вона обернулась й стала спостерігати, як машина напарника віддаляється від її будинку. Вона знала, що Даня зараз дивиться на неї в дзеркало заднього виду, але не мала навіть сил, аби підняти руку й помахати йому вслід. Тому просто продовжувала стояти під дрібними краплями дощу й дивитись, як за поворотом зникає його машина.

Зненацька вона відчула, як щось впирається їй в щиколодку. Вона різко опустила голову й побачила цуценя, яке тулилось до її ноги, в пошуках тепла. Воно зовсім промочило й тремтіло від холоду. А можливо від самотності й голоду. Адже довкола більше нікого не було. Дагмара схилилась і однією рукою підняла маленький клубочок мокрої шерсті. Маленькі оченята враз наповнились надією, і цуценя радісно завиляло хвостиком. Дагмара притулила цуценя до себе й відчинила двері під'їзду. Коли вона підіймалась ліфтом на свій поверх, то не припиняла гладити цуценя, яке тепер грілось в її обіймах. Вона зараз відчувала себе ніби це цуценя, така ж сама самотня й виснажена. А ще голодна.

— Що, малий, ти напевно не менш голодний ніж я, — звернулась вона до цуценяти, яке продовжувало дивитись на неї вірними очима. — Що ти волієш їсти на вечерю? — цуценя лизнуло її руку, і вона вперше щиро посміхнулась. — О, ми зараз замовимо багато різних смаколиків і будемо їсти досхочу. Адже, ми з тобою заслужили, вірно?

ДЕНЬ 6

Дагмара насолоджувалась кавою, сидячи у себе на кухні й спостерігала, як маленький пухнастий клубок шерсті жадібно вилизує решти їжі із тарілки. Ранок лише розпочинався. І хоча ще вчора Дагмарі здавалось, що вона ладна проспати кілька днів, насправді їй вистачило близько п'яти годин міцного сну, аби відчутти себе сповненою енергії. Гарячий душ вранці розслабив її тіло, було ще купа часу в запасі, тому вона могла дозволити собі спокійно випити чашку кави.

Вона поглянула у вікно, небо було щільно вкрите хмарами, але дощу не було. Після стількох днів нестерпної спеки, така погода не могла не тішити. Нарешті небесні краплі очистили землю і тепер можна буде насолодитись свіжим повітрям з присмаком

прохолоди. Раптом вона відчула, теплий й приємний на дотик на своїй нозі. Вона опустила погляд і побачила, як цуценя облизує її голу ступню.

— Е, я щось на кшталт десерту? — засміялась вона, й однією рукою підхопила цуценя. Пухнастик зацікавлено дивився на неї своїми маленькими оченятами, й тяжко сопів. — І що мені з тобою робити, а? Я занадто багато працюю і рідко буваю вдома, розумієш? Залишити тебе самого на цілий день в пустій квартирі, я не можу дозволити собі так знущатись з тебе. Брати тебе з собою на роботу, і залишати в душній машині теж не варіант. У тебе є якісь варіанти, як вирішити нашу дилему? — запитала Дага й легенько торкнулась своїм носом вологого носика цуценяти. А те своєю чергою лизнуло її у відповідь і задоволено замахало хвостиком. — Ти ж немов мала дитина, якій весь час потрібна любов і ласка. Нам потрібна людина, у якої багато вільного часу і яка із задоволенням присвятить цей час тобі, — Дага дивилась у вірні оченята цуцика, а подумки перебирала всіх знайомих і незнайомих їй людей, і чомусь згадала про брата покійної Людмили, як він тішився зі своєї собаки. Їй спала на думку чудова ідея, й обличчя Дагмари розпливлося в посмішці. — Пакуй валізи, малий, я знаю, хто буде радий появі такого друга у своєму домі.

Вже за годину авто Дагмари зупинилось біля під'їзду одного з будинків, де вона була нещодавно. Тільки цього разу вона була не з офіційним візитом, а тому в одній руці тримала пакет з фруктами, тортиком і деякими смаколикami для пухнастика, а в другій руці власне самого пухнастика. Вона піднялась на поверх та натиснула кнопку біля дверей. У квартирі роздався звук дзвінка і майже відразу почулось човгання ніг. Двері відчинились і на порозі з'явився Михайло Вікторович.

— Дагмара? — здивовано поглянув чоловік на свою гостю.

— Доброго ранку! Вибачте, що я без попередження, це не офіційний візит. Я до вас лише на кілька хвилин, — ніби виправдовувалась Дагмара. Вона злилась сама на себе, що їй навіть на думку не спало, зателефонувати й попередити про свій намір приїхати.

— Дуже добре, що ти приїхала, — відразу заявив чоловік і відступив трохи в сторону, аби впустити гостю до квартири. — Проходь, будь ласка.

— Дякую! — відповіла Дага, і прошмигнула до квартири. — Ось тримайте, це вам, — заявила вона протягуючи пакет з продуктами.

— Дякую, Дагмарочко! — трохи спантеличено промовив Михайло Вікторович, й кинув погляд на цуценя, яке вона тримала в другій руці.

— І це теж вам, — боязко пробурмотіла Дага, протягуючи пухнастика. — На жаль, я не можу його залишити собі, а для вас він може стати вірним другом, — Дага завмерла на

мить в очікуванні реакції чоловіка. Він опустив пакет на підлогу і протягнув руки, щоб взяти цуценя. В цю мить його очі світилися дитячою радістю, й він ледь стримувався, аби не заплакати.

— Дякую, тобі... — ледь промовив чоловік, притуляючи обома руками цуценя до себе. Якийсь час він дивився на пухнастика, немов вперше в житті бачив цуценя, а потім підняв голову й поглянув на Дагмару. В його очах блищали дрібні крапельки сліз. — Ти подарувала мені сенс, аби жити далі, — його голос тремтів, але в погляді з'явилась надія. Дагмара відчула, як теж починає втрачати контроль над власними емоціями. — Ти розмовляла з Каріною? — різко запитав Михайло Вікторович.

— Так, вчора, — зітхнула Дага, згадуючи ту вкрай тяжку розмову, яку понад усе на світі вона хотіла більше ніколи не повторювати у своєму житті. — Похорони вже завтра, вірно?

— Так, — тихо відповів чоловік, продовжуючи гладити цуценя.

— Якщо вам потрібна будь-яка допомога, ви дзвоніть, не соромтесь.

— Ні-ні, дякую, тобі Дагмарочко! Каріна вже все організувала. Ти приходи завтра проститись з моїми дівчатками, — останнє слово було занадто тяжким для нього і чоловік не витримав. Він заплакав немов дитина, яка отримала свою першу в житті двійку. Дагмара обережно обійняла його, ледве стримуючи власні сльози. — Ти мене вибач, просто ніколи не міг подумати, що мені доведеться хоронити таких молодих дівчат. Це дуже велика втрата для мене.

— Я розумію, це жахливо. Насправді ви дуже добре тримаєтесь.

— Ага, тепер так точно буду, — пробурмотів чоловік, кивнувши головою на цуценя, що весь час було в його обіймах. — А як його звати?

— А це вже вам вирішувати, — крізь посмішку відповіла Дагмара. — Ви мене вибачте, але я вже мушу бігти.

— А чай?

— Вибачте, не маю часу, але обіцяю, що якимось чином навідаю вас знову.

— Ще раз тобі дякую, що ти саме зараз вирішила приїхати, ще й з таким подарунком.

— Нема за що. Ну, що ж, малий, — звернувшись до цуценяти, взявши його за одну лапку. — Будемо прощатись. Будь слухняним, зрозумів? — цуценя зацікавлено дивилось на неї своїми маленькими оченятами й продовжувало тулитися до грудей свого нового власника. — Бережіть себе. Я завтра обов'язково приїду, — промовила Дагмара і покинула квартиру, замкнувши за собою двері.

Михайло Вікторович врешті-решт опустив на підлогу свого маленького й пухнастого приятеля, взяв пакет і почовгав на кухню. Цуценя діловито почало бігати по квартирі, винюхуючи все довкола, немов розуміло, що відтепер це його справжній дім. Михайло Вікторович зайшов до кімнати, сів у своє крісло й поглянув, як маленький клубок шерсті сів біля його ніг й вірним поглядом дивився на нього. Він знову взяв його на руки й посадив собі на коліна. Потім перевів свій погляд на край столу, де лежала горстка різних таблеток, яку він приготував кілька хвилин назад, й киваючи посміхнувся. Тепер на його колінах сиділо живе створіння, яке повністю залежало від нього.

***

Після чергового важкого дня, Дага була щаслива нарешті припаркувати машину біля свого будинку. Паперова робота протягом всього дня теж добре виснажувала. Тому Дага ледве знайшла в собі сили, аби доїхати додому. Якийсь час вона просто сиділа в машині, збираючи свої думки до купи, перш ніж піднятися до себе у квартиру. Вона вийшла з машини, і вже направилась до під'їзду, аж зненацька відчула чийось руку, що лягла на її плече. Вона різко обернулась і побачила незнайомого хлопця.

— Я перепрошую, ви не підкажете, який це номер будинку? — діловито запитав він, дивлячись Дагмарі прямо в очі. Ця раптова зустріч спантеличила її й вона на деяку мить розгубилась.

— Це сьомий номер, — відповіла Дага, трохи подумавши.

— Ви випадково не знаєте, де будинок вісім “б”?

— Бачите цей, що навпроти. Наступний буде вісім “б”. Збираєтесь тут жити?

— Лише тимчасово, — сором'язливо відповів хлопець. Було в ньому щось таке, що притягувало увагу до його персони. Забувши про втому, Дага зацікавлено спостерігала за його рухами, поставою, рисами обличчя. — Колега з роботи поїхав у відпустку разом з дівчиною, а на мене залишили двох котів. Тому я протягом двох тижнів буду на кшталт котячої няньки. А ви тут мешкаєте?

— Так, в цьому будинку.

— Хороший район, — заявив незнайомец, оглядаючись довкола. — До речі, мене звати Стас, — представився він, протягуючи руку, в знак привітання.

— Дагмара, — відповіла вона, потиснувши його руку.

— Оригінальне ім'я. Але воно тобі пасує.

— Знаю, доводилось вже чути це, — крізь посмішку, промовила Дага, і звернула увагу, що вони продовжують тримати одне одного за руки.

— Признаюсь тобі відразу, я найгірша котяча нянька у світі, бо я зовсім забув про цих клятих котів. Але сподіваюсь, це не стане причиною, аби відмовити мені в побаченні?

— Побачення? — оторопіло перепитала Дага.

— Ну, так. Чи ти заміжня?

— Ні, — швидко відповіла Дага, і відчула, як червоніють її щоки. — Просто я років сто не була на побаченні.

— Залюбки допоможу тобі пригадати. Сподіваюсь, у тебе є вільний час на вихідних?

— Так.

— Субота, скажімо так година шоста.

— Підходить.

— Тоді буду чекати тебе на цьому місці в суботу о шостій.

— Домовились.

— Тоді до зустрічі!

— Гарного вечора!

— Йой, вечір з двома котами, про що можна ще мріяти, — жартома промовив хлопець і, повернувшись, направився в сторону сусіднього будинку.

Знову занурившись у свої думки, Дагмара їхала в ліфті, притулившись до стіни. Вона намагалась пригадати, коли вона дійсно останнього разу була на побаченні. Останні кілька років в її житті немає нікого й нічого окрім роботи. А дні летять за днем, невпинно змінюючи дату в календарі. І так минають тижні, місяці, роки. Щоранку вона їде на роботу й щовечора повертається в пусту квартиру, ніби ховаючись там від ночі. А зі світанком все починається заново. І лиш одна раптова зустріч може повністю змінити життя. Все життя складається з випадкових моментів і рішень, які людина приймає за часту, навіть, не замислюючись над їхніми наслідками.

КІНЕЦЬ